

OBSERVANT

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht Jaargang 26 8 september 2005

Observant bestaat 25 jaar en wil dat weten ook. Ruim tachtig medewerkers en studenten van de UM togen op uitnodiging van de redactie naar de Alpe d'Huez, de legendarische col uit de Tour de France, om eens een ander obstakel te beklimmen dan die eeuwige Minderbroedersberg. En tegelijkertijd geld te verdienen voor een Ghaanees ziekenhuis. Eén deelnemer fietste zelfs al bijna 1800 euro van vrienden en bekenden bij elkaar. Ten minste even belangrijk was de sfeer in het peloton: huismeesters en hoogleraren, decanen en oud-decanen, laboranten en studenten reden zich in grote eensgezindheid in het zweet. Zie hieronder en de pagina's 7-14
Foto: Philip Driessen

3 **Circumflex voorlopig niet naar binnenstad**

5 **Lezing Noreena Hertz: "Ik wil armoedebestrijding sexy maken"**

23 **Film: "Is er nog wodka?"**

24 **Eva's indianenverhaal**

Ritzen: In 2010 jaarlijks 3500 nieuwe masterstudenten aan UM

Mooie maar nevelige woorden tijdens opening

'De rol van de universiteit in een globaliserende wereld', dat was, afgelopen maandag in het Theater aan het Vrijthof, het overkoepelende thema tijdens de opening van het academisch jaar. Aanwezig: Noreena Hertz, wereldberoemd econoom en woordvoerder van de andersglobalisten in Europa. Afwezig: de Georgische president Saakashvili, die zijn standpunt per brief toestuurde.

De decanen, zo lieten ze eerder weten, keken uit naar eindelijk weer eens een academische hoofdspreker, maar academisch was de voordracht van bestsellerauteur Hertz geen moment. Het was de bevlogen activiste die het spreekgestoelte betrad, niet de wetenschapper. Niettemin hield ze een meeslepend betoog over de ongelijkheid in de wereld. Een morele oproep eigenlijk, die neerkwam op: bedenk dat het individu ertoe doet en verschil kan maken, ook in een globaliserende wereld.

Saakashvili, die op het laatste moment afzegde wegens verplichtingen in eigen land, stuurde een brief die voorgelezen werd door een Georgische PhD student. Eveneens een mooie maar nevelige boodschap: "Universiteiten moeten studenten een gevoel van ethisch bewustzijn inprenten dat hen zal begeleiden bij de vele keuzes die ze in hun leven maken."

Bestuursvoorzitter Jo Ritzen, die optrad als spreekstalmeester, was het met beiden eens en wat de Universiteit Maastricht betreft: die luistert naar de eisen van de buitenwereld om ze te vertalen in een eigen strategische visie. Daarin,

verklaarde Ritzen, zullen ook de komende jaren 'innovatief' en 'internationaal' de sleutelwoorden blijven. Innovatief met name op het gebied van onderwijs, waar de UM haar "uitzonderlijke positie" wil handhaven, mede om zich van andere universiteiten te onderscheiden.

Globalisering heeft in de universitaire wereld zijn intrede gedaan met de invoering van het bama-stelsel. Rond 2010, voorspelde de collegevoorzitter, zal de UM jaarlijks zo'n 3000 bachelors en 3500 masterstudenten verwelkomen. Eenderde van de bachelors en de helft van de masters is dan afkomstig uit het buitenland.

Eind vorige week hadden zich 730 masterstudenten ingeschreven aan de UM. Een cijfer dat niet voldoet aan de verwachtingen, aldus Ritzen. De oorzaak is volgens hem dat veel Europese

universiteiten nog geen bama-structuur hebben ingevoerd. De reputatie op het gebied van onderzoek is eveneens belangrijk, klinkt het, omdat masterstudenten zich hierdoor laten leiden bij hun keuze voor een universiteit.

Wat onderzoek betreft zal de UM zich concentreren op twee clusters: biomedische en levenswetenschappen, en *governance* (sturingsvraagstukken rond het efficiënt aanwenden van publiek geld). Twee talentvolle onderzoekers, patholoog Esther Lutgens en radioloog dr. Tim Leiner (een koppel, bleek later), waren uitgenodigd voor een kort podium-interview. Pluspunt van de UM volgens Lutgens: het probleemgestuurd onderwijs biedt studenten al tijdens de opleiding veel mogelijkheden om onderzoek te doen. Minpunt volgens

Leiner: de carrièreperspectieven zijn beroerd. Daarna was het aan rector Gerard Mols om de winnaar van het Hustinx-stipendium bekend te maken. Dat bestaat uit een geldbedrag van 7500 euro, bedoeld voor een jonge veelbelovende onderzoeker. Dit jaar was het de beurt aan de faculteit psychologie om een kandidaat voor te dragen, en het werd psychologe Milene Bonte, die hersenonderzoek doet naar de manier waarop kinderen leren lezen. Of een beroemde spreker als Hertz nu ook voor de beoogde landelijke media-aandacht heeft gezorgd? Dat zijn ze bij de afdeling communicatie nu aan het onderzoeken, zegt Jeanine Hermans, woordvoerder van het college van bestuur.

■ Maurice Timmermans
Zie ook pagina 3, 4 en 5

Bovenkomen is beter dan winnen

Observant had laten weten dat hij eerste zou worden, vertrok als een speer, haalde een of twee klimmers in op het eerste steile (de eerste drie kilometer meer dan 10 procent) gedeelte en zou zijn voorsprong alleen nog maar verder uitbouwen. Hij kwam in 49 minuten en 50 seconden over de streep. Ter vergelijking: Marco Pantani kwam - hij is de snelste ooit - in 37 minuten boven, maar zijn klim was wel één kilometer langer. De net afgestudeerde Ruth Meex (oud-lid Dutch Mountains) bleek afgelopen weekend de snelste vrouw in 1 uur en zes minuten.

Hoewel er vooraf duidelijk was gezegd dat het geen wedstrijd was ('boven komen is winnen'),

lieten oud-amateurrenners als Nico Ritzen, Jos Odekerken en Berry Soute, maar ook de jongens en meisjes van studentenwielclub Dutch Mountains, niets aan het toeval over. Ze streden, zagen af, net als de wat mindere goden op de fiets. Dit alles onder luidkeelse aanmoedigingen van het bestuur van Mustangh, de stichting die het goede doel vormde van deze sponsortocht. Boven op de top werden alle renners opgevangen door masseur en verzorger Jo Kersemakers. Hij duwde iedereen meteen een verfrissend sponsje met koud water in de nek, waarna het uitwisselen van de tijden kon beginnen.

■ RJ
Zie ook pagina 7 tot en met 14

Altied deneve

Erectiestoornissen

"Sexual problems linked to cycling", kopte de Britse krant *The Independent* vorige week dinsdag. En dat enkele dagen voordat *Observant* met zo'n tachtig medewerkers en studenten van de Universiteit Maastricht de Alpe d'Huez zou beklimmen. Dat was even slikken. De mannelijke helft van de redactie begon zich lichtelijk zorgen te maken. Fietsen is gezond, maar met mate, want mannen die veel fietsen, hebben vaker last van erectiestoornissen, luidde het

bericht. Wetenschappers bestudeerden het gedrag van het geslachtsdeel van Amerikaanse politiemannen die op de fiets patrouilleren en kwamen tot de conclusie dat ze niet alleen minder vaak erecties hadden, maar ook dat ze van kortere duur waren. Boosdoener is het smalle en langwerpige zadel dat de bloed- en zuurstoftoever afsluit naar de penis. Geen bloed, geen zuurstof, geen erectie. Maar wat dan? De fietskilometers verlagen of alles voor lief nemen en geen seks meer? Een moeilijke keuze. Misschien moet de fietsverkoper standaard een doosje Viagra cadeau geven. Een aantal tips voor de sportende mannen die vaker last hebben van 'een dood gevoel daar beneden': regelmatig op de pedalen staan, vaker pauzeren en een breder zadel nemen.

Is er een dokter in de zaal?

"Ik vind het een prettig idee dat er een arts meegaat naar Alpe d'Huez", riep de hoofdredacteur van *Observant* vorige week. Vergeet het maar. Zo prettig is dat niet altijd, althans dat blijkt uit een recent onderzoek. De meerderheid van postdoctorale medische studenten kan geen EHBO toepassen. De Radboud Universiteit in Nijmegen vindt het schandalig en geeft alle eerstejaars studenten voortaan verplicht een cursus EHBO. In *De Telegraaf* zegt de Nijmeegse chirurg Edward Tan: "Nu zou het nog zo kunnen zijn dat artsen wegduiken als er een dokter gevraagd wordt. Straks is tenminste elke in Nijmegen opgeleide medicus goed voorbereid op het geven van acute hulp." Het Hoger Onderwijs Persbureau laat weten dat andere geneeskundefaculteiten het Nijmeegse voorbeeld nog niet lijken te volgen. Bij veel universiteiten maakt acute medische hulp wel deel uit van het geneeskundeprogramma, maar vaak pas in een later jaar. "Het ligt er maar aan hoe je je wilt profileren", reageert Albert Scherpbier, directeur van het onderwijsinstituut van geneeskunde in Maastricht. "Nijmegen geeft de studenten een cursus, in Maastricht krijgen ze verspreid over het eerste jaar de kennis en vaardigheden

aangeleerd om adequaat eerste hulp te verlenen." Dus ook Maastrichtse geneeskundestudenten weten wat te doen als er in Randwyck iemand van de trap valt? "Absoluut", aldus Scherpbier.

Lastig, zo'n bul

Met een universitair diploma op zak kan het leven er alleen maar beter op worden zou men denken. Academici kruipen hoger op de sociale ladder, ze worden rijker, krijgen de betere banen met meer verantwoordelijkheid en aanzien en stappen doorgaans in het huwelijksbootje met een al even hoogopgeleide partner. Kortom, meer maatschappelijke status door de mastertitel, zo vertelt Abram de Swaan, socioloog en hoogleraar aan de Universiteit van Amsterdam in *de Volkskrant* afgelopen dinsdag. Maar pas op, zo'n bul heeft ook een keerzijde, bleek ook al uit eerder onderzoek. Vooral academici die uit een lagergeschoold nest komen krijgen vanwege het verschil in opleidingsniveau wel eens bonje met de eigen familie. In het ergste geval worden de ouders jaloers op hun 'omhooggevallen' kind, ze denken dat het hun bescherming niet meer nodig heeft en keren zich daarom af van hun bolleboos. Gevolg: de academicus zit met een loyaliteitsprobleem; enerzijds behoort hij tot de intellectuele elite, anderzijds wil hij zijn afkomst niet verloochenen. De oplossing? Kort gezegd komt die neer op: 'leer leven met die standverschillen'. Pff, lastig hoor, hoger opgeleid zijn.

Gebakken lucht

In België zijn gemakzuchtige hoogleraren hun academische leven niet meer zeker. Dagblad *De Standaard* meldde deze zomer dat de Gentse professor Vandamme een masteropleiding verzorgt die door velen van zijn studenten wordt omschreven als "pure lucht". Niet dat de cursus geen mooie titel kende: *Master in Knowledge and Information Management*. Geld kostte het ook: duizend euro, bovenop het normale inschrijvingsgeld. Vooral buitenlanders zaten in de banken, onder wie veel Chinezen. Bij hen "staat de opleiding bekend als het gemakkelijkste postgraduaat van Europa", zegt een der studenten. Als de berichten kloppen zou dat wel eens waar kunnen zijn. Meer de helft van de aangekondigde deelvakken werd niet gegeven, en wat wél werd aangeboden was ondermaats. Zelfs het zontje van de professor mocht zijn IT-bedrijfje in een drie uur durende les promoten. De Gentse universiteit was er niet blij mee, de rector stelde een tuchtcommissie in. Die komt dezer dagen met een rapport.

■ Bijdragen van Wammes Bos, Wendy Degens, Irene Smeets
■ Illustratie Simone Golob

Colofon

Redactieadres

Looiersgracht 12-14 (begane grond)
Postbus 616
6200 MD Maastricht
T 043 - 38 83 174
F 043 -38 82 799
E observant@obs.unimaas.nl
W www.observant.unimaas.nl

Stichtingsbestuur

Gerard de Jonge, Melissa Llanes,
Marloes Rikhof, Rein de Wilde

Redactieraad

Paul van den Berg, Judith van Dijken, Herco
Fontein, Ellen Krijnen, Woody van Olffen

Redactie

Riki Janssen (hoofdredacteur) T 38 83 280
Wammes Bos T 38 83 128
Wendy Degens T 38 83 125
Irene Smeets T 38 83 471
Maurice Timmermans T 38 82 536

Beheerder

Marlies In de Braekt

Redactie-assistent

Marion Janssens

Aan dit nummer werkten verder mee:

Lynn Berger, Ad Geers, Hans Philipsen,
Linda van Nieuwenhoven, Hans Philipsen,

Fotografie

Philip Driessen, Loraine Bodewes

Opmaak

Simone Golob

Basisontwerp

Studio Dumbar, Rotterdam

Vertaling

B. Wall & P. Nekeman

Druk

Em. de Jong b.v., Baarle Nassau

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen
zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties

Marlies In de Braekt

Tarieven op aanvraag verkrijgbaar

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap
ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden
en andere belangstellenden kunnen zich
abonneren voor € 26,00 per jaar. Losse
nummers € 0,75

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van
de hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk
worden overgenomen

Ad brandt zijn vingers

Het was zo leuk begonnen, twee jaar geleden. Als een geslaagde studentengrap eigenlijk. Huibers, destijds nog aio – internationaal gezien een soort student – stelde *Observant* voor wekelijks een eetrubriek te verzorgen. Uiteraard zou *Observant* de rekening voor het dineetje gepresenteerd krij-

gen, maar daar kregen ze wel een mooi stukkie voor terug. Een briljante vondst: op kosten van een ander uit eten en er nog over schrijven ook. Welke student zou dat niet willen? Je moest er maar op komen. Het deed me denken aan mijn eigen pogingen om als student in Amsterdam het 'gat in de markt' te vinden. Samen met mijn vriend Steef had ik bedacht dat er een markt moest zijn voor studentengidsen. 'Students Showing Amsterdam!' We maakten een echte folder waarin we de zojuist aangekomen toeristen wezen op deze unieke ervaring: met een student de stad verkennen en de 'hidden beautyspots' ontdekken, inclusief de populairste uitgaansgelegenheden. De formule was goed en we hadden op het centraal station binnen een

paar minuten beet. Het klikte meteen met een Amerikaanse toerist, Gary, die van de ene verbazing in de andere viel en al snel bij een van ons achterop de stad doorkruiste. Maar de tweede dag begon het al vreemd aan te voelen dat hij ons 's avonds nog moest betalen, terwijl we met z'n drieën een leuke dag gehad hadden. Het mooie plan stierf daarmee een voortijdige dood, net als onze andere briljante plannen. Nee, dan Huibers. Die wist het plan echt van de grond te krijgen en bleek nog te kunnen schrijven ook. Chapeau! Vooral wanneer hij zijn stoutste fantasieën door het verslag van de avond heen durfde te weven, ontstond een nieuw genre: een 'faction' eetrubriek. Informatief en studentikoos leuk. Maar zelfs bij een goede grap gaat de lol er na verloop van tijd af en Huibers wilde iets anders. En toen kwam Ad. Ad Geers heeft de eetrubriek overgenomen. Blijkens het onderschrift is hij hoogleraar arbeidsrecht. Voor zijn eerste bijdrage koos Ad een mooie gelegenheid: chateau Neercanne (niet een plek waar veel studenten gaan eten). Maar Ad voelt zich nog steeds een beetje student. En hij houdt van eten en afgaande op zijn eerste bijdrage, nog meer van drinken. "We dronken een Fleuri vieilles vignes en nog een. Er vloog een vliegtuig over. Jo Ritzen gaat landen, knorden wij tevreden.

Toen kwam er nog een andere bekende natuurliefhebber bij zitten die van katholiek was bekeerd tot wijnhandelaar. Hij wilde verkopen en wij proefden mee. Ik vergat nog het huis-aperitief." Het stuk eindigt toepasselijk met een citaat van Oscar Wilde: "Working is a curse for the drinking class." Ad, heb je de rubriek in de roes van de heerlijke dranken geschreven? Je hebt toch wel een taxi naar huis genomen? Ook op kosten van *Observant*? Ad, keer terug naar de realiteit. Met studentengrappen moet je na je studententijd ophouden. Brandt je vingers niet meer en geef de rubriek door aan een getalenteerde student die met frisse moed de vele eetcafés van Maastricht af kan gaan. Wat? Of ik mee uit eten wil? Eeeehh...

■ Reinout Wiers, universitair hoofddocent psychologie

De column wordt op persoonlijke titel geschreven

Circumflex voorlopig niet naar binnenstad

De beoogde huisvesting van studentenvereniging Circumflex in het pand aan de Capucijnenstraat 120 heeft enkele maanden vertraging opgelopen. Woningcorporatie Woonpunt verwacht dat Circumflex op z'n vroegst in december 2006 kan verhuizen.

"De voorbereidingen voor de afgifte van de bouwvergunning hebben iets langer geduurd. We wilden het eigenlijk voor de zomer rond krijgen, maar dat lukte niet", licht Bert Vrolijk, directeur Maastricht en Mergelland van woningcorporatie Woonpunt toe. Door de vertraging kunnen de studenten van Circumflex pas op z'n vroegst in december 2006 naar de binnenstad verhuizen, bijna een half jaar later dan gepland. Als bewoners van de Capucijnenstraat formeel bezwaar maken tegen de bouwvergunning, kan het nog veel langer duren. Gezien de eerdere commotie acht Vrolijk het "niet onwaarschijnlijk" dat er bezwaren zullen komen.

Tijdens een informatieavond in april werd het project door buurtbewoners compleet van tafel geveegd. Onder geen enkel beding zou de buurt, beducht voor overlast, toestaan dat de plannen doorgaan. Ondertussen is de sfeer beter geworden, laat Maria Essers, voorzitter van buurtplatform Argus weten. Er is een klankbordgroep opgericht (Universiteit Maastricht, gemeente, politie, Woonpunt, buurtplatform Argus en Circumflex) die samenwerkt aan een convenant dat de leefbaarheid van de buurt moet garanderen.

"De vergaderingen van de klankbordgroep verlopen heel goed. Alles wordt besproken en keurig aan de bewoners uitgelegd", zegt Essers. Ook Vrolijk en Marijn Bodelier, voorzitter van Circumflex, zijn positief. Bodelier: "Het is een groot project waar veel belangen op het spel staan en waar veel geld voor wordt uitgetrokken. We zijn vol vertrouwen dat het goed gaat komen." Begin oktober wordt een concept van het convenant besproken. Vrolijk hoopt op die manier juridische acties van bewoners te voor-

komen.

Buurtplatformvoorzitter Essers verwacht inderdaad uit eigen kring geen bezwaren meer, maar wellicht wel uit de groep van acht huiseigenaren die een advocaat hebben ingeschakeld. "Zij hebben vorige week met burgemeester Leers gesproken en hij heeft hen geadviseerd om zich bij de klankbordgroep aan te sluiten. Ze zijn nog niet aan tafel komen zitten, dus ik verwacht dat zij nog steeds juridische stappen willen ondernemen."

Circumflex heeft ondertussen nog een ander probleem. De studentenvereniging moet het Maaspaviljoen verlaten om plaats te maken voor de Stayokay jeugdherberg die weg moet van de Dousberg. Net als vorig jaar wil de vereniging via een kort geding bij de rechter een jaar uitstel krijgen. "We hebben opnieuw huurbescherming aangevraagd en wachten nog op de uitspraak, maar ik ben er vrij zeker van dat we nog een jaar in het Maaspaviljoen mogen blijven zitten."

■ Wendy Degens

Rutte pleit voor passie in het hoger onderwijs

Staatssecretaris Rutte vindt dat didactische vaardigheden meer aanzien verdienen in de universitaire wereld. "De waarde van inspirerende docenten kan niet vaak genoeg benadrukt worden."

Met die boodschap verrichtte de bewindsman maandag de aftrap voor het academisch jaar van de Radboud Universiteit Nijmegen. In zijn toespraak memoreerde hij twee - inmiddels overleden - docenten. "In Leiden zaten de collegezalen bomvol als Boudewijn Büch over Goethe doceerde. Goethe nota bene! Daar kwamen ook studenten van andere studies naar toe. Net als naar de colleges van psycholoog

Piet Vroon. Waarom? Niet vanwege hun kennis van het onderwerp, maar vanwege hun *begeistering*. Vanwege hun manier om kennis over te brengen."

Kennis kan een student volgens Rutte ook opdoen uit zijn studieboeken. "Maar liefde en toewijding voor een vak, die moet je ruiken, proeven, voelen. Die moet je 'live' ervaren."

De huidige academische wereld legt te veel nadruk op zaken als expansie, nieuwbouw, imago en het aanboren van nieuwe doelgroepen. "Ik vind dat universiteiten niet moeten willen excelleren in expansie en marktaandeel", aldus VVD'er Rutte. "Het zijn geen fabrieken. Geen bedrijfsmatige organisaties. Universi-

teiten moeten willen excelleren in academische kwaliteit. In een diversiteit aan meningen. Universiteiten moeten trots willen zijn op hun soms bijna naïeve mensen die dromen hebben en alles opzij zetten om hun ideeën na te jagen. En niet op calculerende rekenmeesters die alles op efficiency en rendement beoordelen."

Rutte vindt het daarom een goede zaak dat de overheid steeds meer afstand neemt. "Maar dat wil niet zeggen dat we niets mogen doen als we zien dat instellingen zich meer bezighouden met bureaucratie dan met datgene waar het om gaat: de kwaliteit van het onderwijs."

■ HOP, *Thijs den Otter*

Denk mee

Wie een beetje creatief is, kan vierduizend euro winnen met een goed idee. In de denktank van *Create Tomorrow* gaan studenten uit het hele land binnen 6 uur vindingrijke oplossingen bedenken voor allerlei problemen.

Bedrijven en maatschappelijke organisaties zullen de problemen aandragen en de teams van studenten mogen proberen een plan te maken. Een vakkundige jury beslist wie er wint en de beste plannen zullen daadwerkelijk een vervolg krijgen, belooft de organisatie. Voor de nummers twee en drie liggen vijftienghonderd en vijftienhonderd euro klaar. De wedstrijd vindt plaats op woensdag 28 september op de Universiteit Twente.

De initiatiefnemers zijn de Twentse studentenverenigingen. Premier Balkenende opent de denktank en de dag eindigt met een feest. Wie mee wil doen, moet kijken op www.createtomorrow.nl. Stoor je niet aan alle uitroepetekens.

■ HOP

Teveel bijverdiensten

Ongeveer negenduizend studenten moeten een deel van hun studiefinanciering terugbetalen omdat ze te veel hebben bijverdiend. Nooit eerder kregen zoveel studenten een terugvordering aan hun broek.

Een bijbaantje levert gewoonlijk geen problemen op, maar als studenten meer dan tienduizend euro per jaar verdienen, wordt het uitkijken. De belastingdienst controleert achteraf of iedere student zich aan die regel houdt. Wie te veel bijverdient, moet soms zijn volledige beurs terugbetalen, inclusief de OV-studentenkaart.

Beurzenverstrekker IB-Groep heeft geen sluitende verklaring voor het hoge aantal 'te rijke' studenten. Met 'februaristakers' wil het wel eens misgaan, weet een woordvoerder. "Beginnende studenten die de verkeerde opleiding kiezen en hun opleiding voor 1 februari staken, hoeven hun prestatiebeurs niet terug te geven. Ze gaan de rest van het jaar vaak werken. Als ze dan in september weer aan een opleiding beginnen, is de kans groot dat ze te veel hebben bijverdiend. De belastingdienst controleert namelijk op kalenderjaar en niet op studiejaar."

Overigens is niet bekend hoeveel geld de studenten samen moeten terugbetalen.

■ HOP

Levenservaring

Levenservaring en elders opgedane kennis en vaardigheden moeten meewegen bij de vaststelling van onderwijstrajecten. Universiteiten moeten niet alleen vrijstellingen geven voor behaalde diploma's maar ook voor opgedane levenservaring, vindt onderwijsminister Van der Hoeven.

De bewindsvrouw zei dit vorige week tijdens de opening van het academisch jaar van de Open Universiteit. Een zorgvuldig gekozen locatie, want juist bij de specialist in afstandsonderwijs zijn de studenten vaak ouder en hebben ze meer levens- en werkervaring. "Toch krijgen studenten bij u geen vrijstelling op grond van vaardigheden, maar alleen op grond van eerder afgeronde opleidingen in het hoger onderwijs", aldus Van der Hoeven. En dat moet anders, al is het maar omdat werk en studie in het kader van levenlang leren steeds meer met elkaar "vervlechten".

■ HOP

Studentenprijs 2005

De masterstudent Navtej Talwar nam afgelopen maandag de Studentenprijs 2005 in ontvangst tijdens de opening van het academisch jaar in het Theater aan het Vrijthof. Talwar kreeg de prijs - een oorkonde, een beeldje en 750 euro - voor de medische en psychologische hulp die hij in januari bood aan tsunami-slachtoffers in Sri Lanka (voor meer informatie zie *Observant* 27, vorige jaargang). De Indiase student vertrok op eigen initiatief, met medisch materiaal van het AZM en zevenhonderd euro van de capaciteitsgroep BEOZ (Beleid, Economie en Organisatie

van de Zorg), naar het rampgebied. Inmiddels heeft hij een stichting opgericht, Foundation Saraswati Ji, die geld inzamelt om schoolkinderen te voorzien van zaken als boeken, computers en schrijfgerei. In november zal Talwar, die in Maastricht de master Health Policy, Economics and Management volgt, terugkeren naar de kust van Sri Lanka waar hij eerder hulp verleende. "Ik e-mail en bel regelmatig met de vissers die ik heb leren kennen. Ze vertellen me dat ze nog steeds in tenten slapen, terwijl de grote hotels nieuw meubilair hebben ingekocht van het donorgeld. Wel zijn er dure matrassen

uitgedeeld aan de bevolking maar die kun je na een paar tropische regenbuien weggooiën." De studentenprijs wordt elk jaar tijdens de opening van het academisch jaar uitgereikt aan studenten die een bijzondere culturele of maatschappelijke prestatie hebben geleverd. Eerdere winnaars waren een student die samen met studentenecclesia Tafelstraat 13 een informatiemarkt over vrijwilligerswerk op touw zette, de Rag Week, Heerendispuut Que Pasa, de oprichter van een internationaal gemixt Lacrosse-team en de Werkgroep Allochtone Studenten. (MT, foto Philip Driessen)

Opening academisch jaar in Nederland: veel ambities, weinig klachten

Weinig geklaag over geldgebrek, nauwelijks gejammer over het hoger-onderwijsbeleid. Bij de opening van het academische jaar bruisten de universiteitsbestuurders van zelfvertrouwen en ambitie. Internationaliseren, innoveren, ze willen het allemaal.

Weg met het defensieve gedrag van universiteiten. Daar gaat "weinig overtuigingskracht van uit", aldus collegelid Willem Kardux van de Universiteit Utrecht. "We verdedigen een geïdealiseerd beeld van een voorbije situatie tegenover maatschappelijke krachten die te sterk zijn en weinig geduld meer hebben. De beste verdediging is de grote diversiteit binnen de universiteiten tot uitgangspunt te maken."

"We moeten niet proberen met alle vernieuwingswinden mee te waaien", waarschuwde rector Hans van Duijn van de TU Eindhoven. Hij riep zijn wetenschappers op om vooral met eigenwijze ideeën te komen, "ook als hun ideeën niet volledig passen in de dichtgetimmerde strategiepaden van de universiteit of de korte-termijnbehoeften van het bedrijfsleven en de politiek."

Verschillende bestuurders zetten het toverwoord 'innovatie' naar eigen hand. "Innovatie is niet alleen een zaak van technologie en producten, maar ook van processen en bovenal van mensen", zei Henk Zijm van de Universiteit Twente. Steven Lamberts, rector van de Erasmus Universiteit, gaat nog verder. Volgens hem is de gelijkstelling van innovatie met industrie en techniek "een bedreiging voor het alfa- en gamma-onderzoek". De Erasmus Universiteit lanceert een aantal 'innovatieve' clusters die vergrijzing, zorg en sociale cohesie gaan onderzoeken.

Maar om alle ambities waar te kunnen maken, moet Nederland onderzoekers uit het buitenland aantrekken, menen veel bestuurders. Rector Douwe Breimer van de Universiteit Leiden wil zelfs "talent terugwinnen voor eigen land" en pleit voor "terughaalpremies" die briljante landgenoten weer naar Nederland moeten lokken.

Maar ook één sport lager op de wetenschappelijke ladder valt nog veel te winnen: er komen te weinig buitenlandse studenten naar Nederland. "In 2003 was het aandeel buitenlandse studenten niet meer dan 5,6 procent van het totaal", hield rector magnificus Frans Zwartz van de Rijksuniversiteit Groningen zijn

publiek voor. Daarmee loopt Nederland achter op Duitsland, België en het Verenigd Koninkrijk, om nog maar te zwijgen van Australië en de Verenigde Staten, "terwijl Nederland zich juist laat voorstaan op zijn internationale oriëntatie".

Volgens Zwartz is Nederland geen duidelijk merk. "Studenten uit het buitenland kunnen zich nauwelijks een voorstelling maken van ons koninkrijk achter de dijken." Dat Rutte zich nu op de branding van het Nederlandse hoger onderwijs stort, vindt de bestuurder geen slecht plan. "Maar ik hoop niet dat hij het voornemen in het teken van marketing en beeldvorming zet. De boodschap die de Nederlandse universiteiten over hun missie en ons land te brengen hebben, leent zich niet voor oneliners, logo's en beeldmerken."

Minister Brinkhorst (Economische Zaken) wil de universiteiten een handje helpen door regelingen voor kennismigratie verder te versoepelen. Volgens Brinkhorst heeft Nederland een "open en tolerant klimaat" nodig, wil het aantrekkelijk zijn voor toptalent. "Daarnaast moeten we af van de egalitaire inslag. Het gebrek aan differentiatie in de manier hoe we met excellentie omgaan, maakt dat toptalent zijn heil elders zoekt."

Aan de Tilburgse economiefaculteit is van eenheidsworst allang geen sprake meer. Daar onderwerpen de wetenschappers zich aan het *tenure track*. Wie goed genoeg is, kan carrière maken. Wie niet goed genoeg is, moet vertrekken. Het is *up or out* voor de economen. Volgens rector Frank van der Duyn Schouten werkt dat systeem erg stimulerend.

Als gastspreker bij de opening van het academisch jaar van de Universiteit van Amsterdam riep Tweede-Kamerlid Ayaan Hirsi Ali (VVD) studenten op om "werkelijk nieuwe vragen" te stellen. Ongebreidelde nieuwsgierigheid is volgens haar de motor achter de ontwikkeling van kennis en wetenschap. Ze constateert echter dat steeds meer studies niet door nieuwsgierigheid, maar door "geld, status en ideologisch conformisme" worden gedreven. Als voorbeeld daarvan noemt ze het migratieonderzoek, dat volgens haar wel aandacht besteedt aan de invloed van sociaal-economische factoren op de migratieproblematiek, maar hypotheses over de remmende invloed van religie en cultuur angstvallig mijdt. "Deze politiek correcte, beperkte nieuwsgierigheid vertraagt de ontwikkeling van kennis. Wetenschap is gediend bij non-conformisme."

■ HOP, Bas Belleman

Rechts Bèr Nijpels als pedel tijdens de diesviering van 1993

In memoriam Bèr Nijpels

Deze week bereikte ons het bericht dat onze oud-medewerker Bèr Nijpels is overleden. Met Bèr is een markante persoonlijkheid van ons heengegaan, die op een speciale wijze heeft bijgedragen aan de uitbouw van de Universiteit Maastricht.

Gedurende een groot aantal jaren heeft hij als medewerker van de Facilitaire Dienst duizenden problemen opgelost, plooitjes recht gestreken en allerlei grote en kleine zaken soepel laten verlopen. Bèr deed dit alles met een forse dosis humor en een enorme natuurlijke charme. Door zijn innemende persoonlijkheid was hij in staat in uiteenlopende situaties, op allerlei niveaus en met diverse persoonlijkheden soepel samen te werken. Zowel medewerkers als studenten klopten nooit tevergeefs bij Bèr aan.

Bèr heeft naast zijn werk bij de Facilitaire Dienst ook lang de functie van pedel van de Universiteit Maastricht vervuld. Hij heeft dit met veel overgave en gevoel voor stijl gedaan. Onder zijn waardige leiding zijn vele honderden academische plechtigheden op een vlekkeloze wijze verlopen. Zijn gevoel voor ceremonie, gekoppeld aan de uitstraling van zijn imposante figuur maakten Bèr tot een perfecte pedel.

Wij zullen Bèr blijven herinneren als een hele fijne collega, een man waar je van kon houden, en iemand waar je altijd op kon rekenen. We zullen hem missen.

Namens directie en medewerkers Facilitaire Dienstverlening
Eric Klekamp, Directeur Facilitaire Dienst

FOKKE & SUKKE
HEBBEN ER ZIN AN

LET OP. WIJ WORDEN
DE NIEUWE VOORZITTERS
VAN DE LSVB !!

"De
voor
één
de b
Nort
ope
maa
een
het

Glob
men:
slach
len,
indiv
beelc
een j
tigue
lisee:
Zelf
invlo
een s
pelijl
tijder
na ee
debat
Ze ge
genot

Noreena Hertz houdt meeslepende lezing tijdens opening academisch jaar

Jong, sexy, intelligent, wereldberoemd

Noreena Hertz met rector Gerard Mols Foto: Philip Driessen

“De geschiedenis is geen leger dat voorwaarts marcheert. Soms kan slechts één iemand haar loop veranderen.” Dat was de boodschap van economie en actievoerder Noreena Hertz in haar lezing tijdens de opening van het academisch jaar, afgelopen maandag in Theater aan het Vrijthof. Niet een wetenschapper maar activiste was aan het woord.

Globalisering is geen autonoom proces waar mensen geen invloed op hebben. Wij zijn geen slachtoffers maar degenen die de richting bepalen, meent Hertz. Een groep mensen maar ook individuen kunnen het verschil maken. Voorbeelden genoeg. Denk aan Bob Geldof, zegt ze in een persconferentie voorafgaand aan de plechtigheid, die onlangs tientallen grote bands mobiliseerde voor benefietfestival Live 8.

Zelf is ze evengoed een voorbeeld van een invloedrijke enkeling. Hertz is het tegendeel van een stereotiepe geleerde; eerder een wetenschappelijke VIP die samen met Bob Geldof optreedt tijdens een literair festival, die met Bono bijpraat na een U2-concert en die zich mengt in publieke debatten met Bill Clinton.

Ze geldt als het boegbeeld - ook wel 'babe' genoemd - van de beweging van andersglobalis-

ten in Europa. Het Engelse antwoord op Naomi Klein, een Canadese journaliste die doorbrak met de bestseller *NoLogo*. Daarin hekelt ze de macht van het bedrijfsleven, in het bijzonder de overvloed aan reclames en logos in de publieke ruimte.

Hertz (1967), docent aan de universiteit van Cambridge, brak door met *The silent takeover*, waarin ze haar kritiek formuleert op het globaliserend kapitalisme. Niet dat ze anti-kapitalistisch is: “De vrije handel en open kapitaalmarkten hebben ongeëvenaarde economische groei betekend voor het grootste deel van de wereld, zo niet de hele wereld.” Ze richt haar pijlen op een kapitalisme dat voortwoekert en niet wordt afgeremd door de politiek. Laissez-faire-kapitalisme dus.

We leven nu in een wereld van extremen, zegt Hertz, die gevoel heeft voor krachtige vergelijkingen. “Een wereld waarin de vierhonderd rijkste belastingbetalers in de Verenigde Staten elk jaar meer verdienen dan de 161 miljoen Afrikanen ten zuiden van de Sahara. Een wereld waarin de EU-subsidie per koe per dag 2,50 euro bedraagt, hoger dan het dagloon van een vijfde van de wereldbevolking.”

Het probleem is volgens haar dat het bedrijfsleven tegenwoordig meer te zeggen heeft dan

de politiek, die in de loop van de jaren tachtig stappen terug heeft gezet om de vrije markt vrij spel te geven. Het spoor, elektriciteit, water, om maar een paar sectoren te noemen, waren alle in handen van de Britse overheid, nu van bedrijven. Sindsdien, zegt Hertz, bepalen die de hoogte van de werkloosheid, de inflatie en de kwaliteit van de meeste producten en diensten.

De politiek staat ten dienste van het bedrijfsleven, zodat dit onbeperkt kan groeien en bloeien. Kiezers voelen aan dat de overheid er niet in de eerste plaats voor hen is, zegt ze, en blijven weg uit het stemhokje. Het contract tussen staat en burger staat op het spel en daarmee het fundament van de democratie.

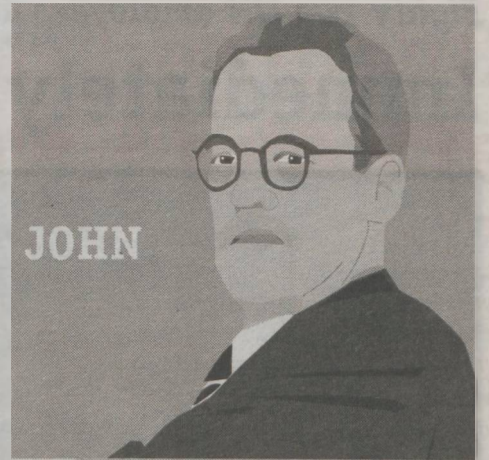
Kritiek op haar visie is er ook. Die is te ongenueanceerd, menen sommigen. Ze heeft het bijvoorbeeld over ‘de politiek’ maar maakt geen onderscheid tussen links en rechts.

Hertz mag zich dan niet gedragen als een traditionele wetenschapper, een stereotiepe activiste is ze evenmin. Ze staat niet met spandoek op de barricade maar gelooft in lobbyen bij politici. “Armoedebestrijding sexy maken, dat is mijn terrein.”

■ Maurice Timmermans
VPRO-programma *Tegenlicht* zendt op 25 september een portret uit van Hertz

Miquel Staal, die afgelopen zomer afstudeerde aan het University College Maastricht, werd tijdens de opening van het academisch jaar ‘gehuldigd’, door collegevoorzitter Jo Ritzen, als de twintigduizendste alumnus van de Universiteit Maastricht. Zijn naam wordt verbonden aan een scholarship, de zogeheten Staalbeurs, voor één student van buiten de EU, die met dat geld een opleiding aan de UM kan volgen. (MT, foto Philip Driessen)

JOHN

Beste Anita,

Nou de toon is gezet. Terwijl jij naar Den Haag bent gegaan om bewindslieden te zoenen en je Mark Rutte aan het blozen hebt gekregen, heb ik me geestelijk en lichamelijk voorbereid op de beklimming van de Alpe d'Huez met de Observant-equipe. In een zonnovergoten Limburgs heuvellandschap heb ik me op elke heuvel die ik maar kon vinden, gestort om voldoende conditie op te bouwen voor deze angstaanjagende sportieve gebeurtenis. Je hebt een sabbatical, dus je moet toch wat. Maar wat doe jij: jij laat je verleiden door ene Mark die meer vrouwen aan de top van Nederlandse universiteiten wil hebben. Tja, het klinkt misschien wat leuker dan “kom je hier vaker” of “mijn vrouw begrijpt me niet” of, nog erger, “ik heb alles van Simone de Beauvoir gelezen maar ik moet m'n vrouwelijke kant nog verder ontwikkelen”; ik denk toch dat het een versierderstrucje is. Mijn uitgangspunt is: eerst zien, dan geloven.

Overigens hoeft er helemaal geen slimme wetgeving aan te pas te komen om meer vrouwen aan de top van universiteiten te krijgen. Er circuleert bij onze UM al een paar jaar het gerucht dat er een ‘geheime’ HRM-notitie is waarin een beleid wordt ontvouwd waardoor vrouwen, via een onderwijsloopbaan bij de UM, het tot hoogleraar kunnen schoppen. Officieel heet het dan dat er de mogelijkheid zou moeten bestaan voor onderwijsgerichte medewerkers om een onderwijscarrière aan de UM op te bouwen. Nu zou er te veel aandacht zijn voor onderzoek, althans, het succes van medewerkers bij hun onderzoek is eigenlijk de enige reden waarom zij tot het hoogleraarsambt worden geroepen. Door hun haantjesgedrag domineren mannen het onderzoek, daardoor hebben zij de meeste publicaties, vrouwen krijgen dan een hogere onderwijslast, mannen worden dan weer eerder hoogleraar en vrouwen blijven structureel achtergesteld. Als je dan de merrie achter de wagen wilt spannen, dan zorg je ervoor dat er ook onderwijscarrières mogelijk worden gemaakt en dan kan een groter aantal vrouwen hoogleraar worden. Weer een probleem opgelost (dat je dan en passant een ander probleem hebt gecreëerd, is een zorg van later). Je snapt nu natuurlijk ook dat ik geen tijd heb om naar de opening van het academisch jaar te gaan, dikke kans dat ik nog een paar dagen moet uitpuffen van mijn beproevingen in Frankrijk. Officieel heet het dan dat ik die tijd hard nodig heb om mij te buigen over mijn nieuwe onderzoeksagenda. Jij geeft dan onderwijs, schreef je. Zie je dat het systeem goed werkt.

Hartelijke groet en sterkte,

John

Prof. Anita Jansen (faculteit psychologie) en prof. John Hagedoorn (faculteit economie en bedrijfskunde) schrijven elkaar om de week een brief

Eighty-two UM employees and students climb Alpe d'Huez

Immediately finding the right rhythm

Ruth Meex, first woman to arrive Photo: Philip Driessen

Cycling almost thirteen kilometres uphill. Most people would not dream of doing it. For 82 employees and students from the Universiteit Maastricht, it was the ultimate challenge last Saturday. As part of the 25th jubilee of the independent weekly magazine *Observant*, they climbed the Alpe d'Huez, one of the notorious mountains from the Tour de France. Two Belgians, a German, and a Czech also mounted their bicycles.

Belgian student of Health Sciences, Ruth Meex, was the first woman to arrive at the finish after an hour and six minutes. Completely unexpected, according to the student. "I had never climbed a mountain like that. I thought you could die, but I immediately felt that it was going really well." For a moment, she was afraid of not being able to keep up the high pace, but she managed to stay close to the person in front of her. Ruth was so concentrated that she completely missed the numbered signs of the 21 hairpin bends. "Afterwards I heard everyone talking about bend number six or bend twelve. I was wondering, 'have

they counted the bends or something?' I used those few flat meters in the bends to recuperate as much as possible."

"I really enjoyed this weekend. The views on the mountain were beautiful. I have a great inclination now to complete the Marmotte (a famous Tour ride over five Alp passes, ed.)." And then to think that just five years ago, Ruth had a terrible dislike of cycling. "I declared my brother, a mountain bike fanatic, crazy because he spent so much money on parts and repairs. I did not understand how he could be such a fan of cycling."

At that time, Ruth did a lot of judo. When she dislocated her knee during a training session, it took her months to rehabilitate. Cycling was about the only thing she could still just about manage. "I wanted to stay active, which is why I got on the bike." Slowly but surely, she started to like it. Three years ago she bought a racing bike and by now it has become a "major hobby". "I usually train with a colleague, but when I make a longer trip - last week I cycled up and down to Nijmegen in two days - nobody will come with me."

Bilbo Schickenberg (research assistant at Health Sciences) from Germany has been cycling for

approximately six years now. "I wanted to do some kind of sports as well as studying, so I bought a racing bike. He now has a second one: 'The Ferrari among bicycles, bought at www.bicycle.de,' he laughs. The 'Ferrari' took him uphill in one hour and four minutes. Or was it an hour and eight minutes? "There was some discussion about that. Apparently there was something not quite right with the timekeeping; I had a better time than someone who had reached the finish before me. That had to be corrected. I am okay with that," he says sportsmanlike, "I wanted to do it within an hour and fifteen minutes and I managed that. Afterwards you think 'it was not too bad', but when you are cycling, you do not know what you will come up against. But the first bends went well and I immediately fell into the right rhythm."

Friends and family sponsored the cyclists. The proceeds will go to Mustangh, an organisation set up and run by Maastricht medical students. The students support the West Gonja District Hospital in Ghana financially and also provide material and organise work placements.

■ Irene Smeets

New crop

"You've made the right decision to come. See you tonight," says Lars van de Ven, treasurer of the Erasmus Student Network Maastricht to two exchange students. In the hall of the Guesthouse, he has just sold them tickets for the closing party of the ESN introduction period on Tuesday evening. A very well attended week, he says. Since last Monday, the four ESN board members have welcomed five hundred exchange

students. By now, all of them have completed a city tour, a pub-crawl, a beer cantus ("we thought it would be fun to do something typically student-like, to do something typically Dutch") and a disco bowling night (see photo). The two Greek Law students Eugenia Elefteria and Zeimpeki Katsoupaki took part in the pub-crawl. "Quite tiring. Every half hour, we visited a different pub, but it was useful because in

this way you discover lots of new pubs," says Zeimpeki. The beer cantus was an acquired taste for the girls. "People were quite drunk after only two or three beers," and it was their first experience of 'beer throwing'. The two will also be going to the closing party: "We want to go to as many parties as possible," they say. (IS, photo Philip Driessen)

PAGE

6

Student Prize 2005

Master student Navtej Talwar was awarded the Student Prize 2005 last Monday during the opening of the academic year at the Vrijthof Theatre. Talwar received the prize - a certificate, a small statue and 750 euros - for the medical and psychological aid that he provided for tsunami victims in Sri Lanka last January. The Indian student went to the disaster area on his own initiative, with medical supplies from the AZM and seven hundred euros from the department of Health Organisation, Policy and Economics. In the meantime, he has set up an organisation called Foundation Saraswati Ji, which collects money to provide school children with such things as books, computers and writing materials.

In November, Talwar, who is doing the Master of Health Policy, Economics and Management in Maastricht, will return to the coast of Sri Lanka where he previously provided help. "Since then, I regularly phone and e-mail the fishermen whom I met there. They told me that they are still sleeping in tents, while the large hotels have bought new furniture from the money that was donated. Expensive mattresses were handed out to the population, but these were useless after a few tropical rain showers."

The Student Prize is awarded every year during the opening of the academic year, to students who have achieved a special cultural or social accomplishment. Previous winners include a student who set up an information market on voluntary work, together with the student church group Tafelstraat 13, the organisers of Rag Week, the Que Pasa fraternity, the founder of an international mixed Lacrosse team, and the Working Group for Immigrant Students.

■ MT

Opening of the academic year

The role of universities in a globalising world. This was the overall theme during the opening of the academic year last Monday in the Vrijthof Theatre. Globalisation has made an unmistakable entrance into the world of universities with the European introduction of the Bachelor/Master model, said President of the Executive Board Jo Ritzen. He predicted that around 2010, the UM will welcome approximately 3,000 Bachelors and 3,500 Master students. One third of all Bachelors and half of the Masters will be from abroad.

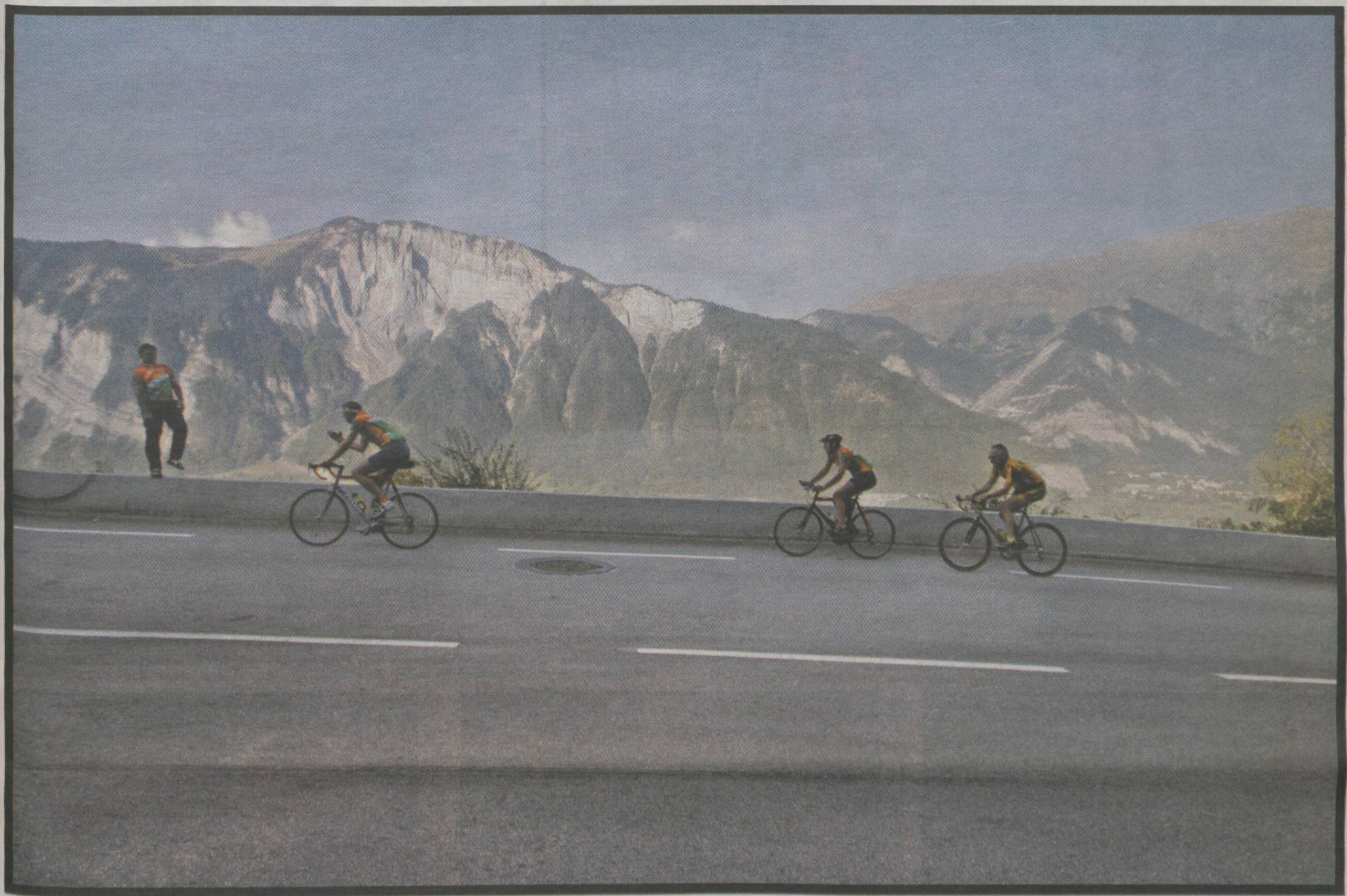
At the end of last week, 730 Master students had registered with the UM. A figure that falls short of the expectations, Ritzen said. He had not counted on that, as many European universities have not yet introduced the Anglo-Saxon system. An important aim for the UM in the coming years is "to maintain its exceptional position as regards teaching," also in order to distinguish itself from other universities.

The keynote speaker was economist Noreena Hertz. She is not only famous worldwide as the author of bestseller books such as *The Silent Takeover* and *I.O.U.*, but is also regarded - often bracketed together with Canadian journalist Naomi Klein - as a spokesperson (also often referred to as 'babe') for the activists who pursue an alternative kind of globalisation. Amongst other things, she pleads for the remission of the debts by third-world countries. Last Monday she held an animated and personal speech about inequality in the world. At the same time, she made an ethical appeal to students that can be summarised as: be aware of the fact that you as an individual matter and can make a difference, even in a globalising world.

The Georgian president Saakashvili was invited as a speaker, but cancelled at the last minute because of political engagements in his own country.

Met Observant de Alpe d'Huez op: snurken, siliconen en sponsjes

Geen berg te hoog

“Minder duur dan Krauthammer maar wel heel effectief voor de teamspirit, het UM-gevoel en ook nog eens gezond op de koop toe!”, meldt een willekeurige deelnemer achteraf per e-mail. Afgelopen zaterdag stonden 82 medewerkers en studenten van de Universiteit Maastricht en hun vier begeleiders aan de start van de Alpe d’Huez. Om 9.30 uur klonk het startschot. Een verhaal over Remy, Jikkie, Frits, J-P, Ruth, Marlies, Jeroen, Githa, Bilbo, Bart, Hans en al die anderen. Een verhaal over een fietsreis “waar we nog vaak aan zullen terugdenken”.

■ **Tekst:** Wammes Bos en Riki Janssen

■ **Foto's:** Philip Driessen

Dan maar liever in een tent! Rode konen, slaperige ogen, maar zijn besluit staat vast: Ivo van Hilvoorde gaat niet nóg een nacht een kamer delen met collega-filosoof bij gezondheidswetenschappen en vriend Rob Houtepen. “Hij snurkt! En niet een beetje, nee, het gaat de hele nacht door. Eén constante toon.” Rob, op deze

zonnige vrijdagochtend ontbijtend op het terras van hotel La Douce Montagne, kan zich daar maar weinig van herinneren. Maar hij is de beroerdste niet. Grinnikend: “I plead guilty, al was ik niet toerekeningsvatbaar.” Ook Jikkie Has, student en lid van studentenwielclub Dutch Mountains, heeft wel eens een betere nacht gehad.

“Marjolein en ik liggen in de living van het chalet, om zeven uur ‘s ochtends gaat de eerste plassen, daarna kun je slapen wel vergeten.” En je even uitgebreid afdrogen of rustig omkleden is er ook niet bij in zo’n openbare ruimte, vinden de dames. Rob heeft daar minder moeite mee, hij wil wel ruilen.

De siliconen

Het is 7.45 uur, vrijdag 2 september. Het terras zit vol met in fietskleding gehulde studenten en medewerkers. Waar is mecanicien Ruben Goossens, wil Marcel Soute (netwerkondersteuner biochemie) weten. Hij gaat met zijn vader Berry (coördinator biolab, en ooit Limburgs kampioen op de weg) een stevig tochtje rijden, maar het magneetje van zijn snelheidsmeter ontbreekt nog op zijn wiel. “Ik wil wel weten hoe langzaam ik ga.”

Even verderop bespreekt de ‘GW-propflog’ de tactiek voor morgen, dan staat de beklimming van de Alpe d’Huez op het programma. Kopman is Frits van Merode (decaan gezondheidswetenschappen), beslissen de hoogleraren Hans Maarse, Cor Spreeuwenberg en Bert Zwanefeld. Waarom? “Hij is de jongste, de lichtste en zit altijd op de hometrainer.” Frits protesteert, maar de drie gaan onverdroten voort. “Hij heeft bovendien de meeste hekel aan drank, hij noemt het uurtje op een terras tijdens onze wekelijkse zaterdagochtendtraining zelfs *overhead*.”

De kopman grijnst en haalt zijn schouders op. Hij weet niet hoe snel hij die 21 haarspeldbochten zal opgaan, “ik heb niet eens een klokje op mijn fiets”. Zijn ploegmaten vinden dat onvoorstelbaar. Hans Maarse: “Hij wil altijd overal informatie over hebben, maar als het gaat over zijn prestaties op de fiets... Wij denken dat Frits in één uur en vijftien minuten binnen is.” Zij hebben het bijna goed, het wordt één uur zestien. De echte ster onder de GW-hoogleraren en zelfs alle UM-hoogleraren, blijkt Hans Severens, hij gaat in één uur, negen minuten en 59 seconden de meet over. De rapste UM-prof verdient daarmee precies 1718,88 euro voor Mustangh, het goede doel waarvoor iedereen geld probeert op te halen. Psycholoog Wim Riedel is goed voor 1225 euro, vertelt de Alpe d’Huez girorekening op maandagmorgen na de koers. En het bestuur van de faculteit gezondheidswetenschappen schenkt, zo laat de decaan op dinsdag na de klim weten, 1000 euro aan het goede doel.

Vrijdagmiddag: pannenkoeken en wafels na de trainingstocht, rechts Ton Schmidt en Paul Hendrickx

Donderdagochtend Tongersestraat: Dutch Mountains laden fietsen in

Donderdagochtend: medewerkers Unicatering delen gratis koffie uit

Vrijdagmiddag: student Karel Pellemans probeert zijn band te verwisselen

Cor staat op: "Heeft iemand nog een spuitje siliconen?" Siliconen, klinkt het verbaasd in koor terwijl ze zijn lijf bekijken. "Voor mijn ketting", klinkt het met nadruk. Oohhhh.

Het bergverzet

Een dag eerder, voor in bus één. "Wil iemand voor Piet een bakje koffie zetten? Drie klontjes suiker." Achter in de bus is wat gerommel. Even later komt hoogleraar John Hagedoorn met een gevuld bekertje naar voren. "Wammes, noteer jij even dat degene met het beste salaris na het college van bestuur een kopje koffie voor de chauffeur haalt?" Hij heeft dan al gele cycletours-busokjes gescoord. De volgende ochtend prijken die om zijn voeten, perfect passend bij zijn Berkeley-fietsshirt.

Karel Pellemans, zesdejaars fiscaal recht, Tragoslid, 1.94 lang en 105 kilo zwaar, zit naast chauffeur Piet, 55, maar nog steeds wedstrijdrijder. Karel rijdt de komende dagen op een verzet van 39 voor en 26 achter, niet bepaald een bergverzet. "Daar moet je de Alpe toch mee op kunnen", vraagt hij hoopvol. Wammes Bos, seniorredacteur van *Observant*, twijfelt. Hij wil eerst wat meer weten. "Die 105 kilo, zijn dat vooral spieren en hersens?" Voornamelijk spieren, meent Karel die duidelijk tegen een stootje kan. Chauffeur Piet (ook rijdend op een fiets zonder alpenverzet) kijkt moeilijk naar de student die inmiddels kaart leest en zorgt voor het omroepen van boodschappen. "Dat wordt bid-

den jongen, als je omhoog gaat." Maar een dag later op de Col d'Ornon gaat het goed met Karel. Al moet hij fietsers als John Hagedoorn, Piet en een echte hardrijder als Charlie Bonnemayer voor laten gaan. Fotograaf Philip Driessen eindigt in de staart van het pelotonnetje. "Mijn zadel stond niet goed, ik had hier beneden geen gevoel meer, dacht dat alles weg was." Gelukkig was Jan In de Braekt, hoofd bezemwagen, met een reparatiesetje in de buurt. Het zadel staat weer waterpas.

Karel, Philip en zo'n twintig anderen zitten al een tijdje op het terras bij de top als de bezemwagen weer in zicht komt. Jan verkent nog even het parcours voor zijn vrouw Marlies In de Braekt, beheerder van *Observant*. Hij keert, geeft een spuit gas. "Gaat het nog", vraagt hij bezorgd als hij weer naast haar rijdt. Marlies wist het zweet van haar voorhoofd, stopt even voor een slokje water. "Het is niet ver meer, hier nog de bocht om en dan een recht stuk en dan ben je er." Marlies knikt. "Het gaat nog", antwoordt ze in onvervalst Mheers, en zet weer aan. Drie minuten later heeft ze haar eerste Alpencol beklommen. "En m'n laatste", weet ze. "Ik vind klimmen prima, maar zolang afzien, nee. Ik ben blij dat ik morgen aan de tijdwaarneming zit."

De twijfels

Vrijdag, einde van de middag. Terras La Douce Montagne. Er ligt een handjevol rode hartjes

op tafel, het betaalmiddel tijdens deze reis. Han van Zeijl, directeur UM-sport, geniet van zijn pilsje. Hij heeft samen met onder anderen Dominique Lardinois (controller facilitaire dienst), mecaniciens Ruben en Marc van Bilsen (medewerker fysiologie) en de gedooftverfde kampioen Remy Gorissen vandaag La Berarde beklommen. "We hebben Remy in de watten gelegd. Hij gaat morgen winnen, hij zit als gegoten op zijn fiets." Student Remy zelf twijfelt, "ik heb nu mijn concurrenten gezien. Zo'n jongen als Marcel Soute, die rijdt ook wedstrijden en heeft dikke kuiten. Maar zijn vader heeft gezegd dat ik me geen zorgen hoeft te maken. Ik heb nog steeds een goede kans om te winnen, ik verwacht dat ik in vijftig minuten bovenkom." Zenuwen? "Nee, maar ik slaap wel slecht want een clubmaat van me snurkt enorm." Han en Marc hebben hun doelstellingen na de oefenrit wat naar beneden bijgesteld. "Die stukken van 10 procent zijn ons echt tegengevallen. Ik vind het al mooi als ik bovenkom", meent Marc. Wel heel bescheiden, blijkt later, want hij is op zaterdag in 1 uur 7 minuten en 55 seconden boven.

De pilletjes van Cor

Op het moment dat masseurs Leon Kolenburg en Jo Kersemakers hun lijst van ieder zo'n twintig fietsers onder handen nemen, zit Wammes Bos met zijn rechterenkel in het zwembad. Een ongelukkige aanraking met een gietijzeren hekje heeft een week geleden

voor een zwelling gezorgd, het trainingsritje naar de Col d'Ornon vandaag was goed voor een pijnlijke achillespees. Maar hij gaat morgen starten, hij peinst er niet over om in de bus mee naar boven te gaan. Koel houden, luidt het advies van soigneur Jo Kersemakers en arts Cor Spreuwenberg. Die laatste heeft ook roze pilletjes aangeraden, maar "op eigen risico. Je kunt dan morgen fietsen, maar je riskeert een chronische peesontsteking". Of ze mee terug mag in de bus, morgen na de klim? Voor de meeste klimmers is de afdaling het toetje, maar niet voor Florence Brill, vierdejaars gezondheidswetenschappen en lid van Dutch Mountains. Zij kwam, op weg naar het laatste trainingstochtje van *Observant* in juni, ongelukkig in aanraking met een vangrail. "Ze was al fietsend handschoentjes aan het aantrekken", vertelt fietsmaatje en Dutch Mountainslid Jeroen Janssen, nog steeds met een lichte verontwaardiging in zijn stem. Hij doet even het woord, want Florence herinnert zich weinig van de val die haar een gebroken duim opleverde. "Ik zat zes weken in het gips, kon daarna een maand lang nauwelijks mijn stuur vasthouden. Ik zit pas sinds twee weken weer echt op de fiets." En dat is pijnlijk, zeker voor een student die maanden geleden in *Observant* vertelde dat ze niet onder de vijftien kilometer per uur de Alpe op wilde gaan fietsen. Een uitspraak die haar veel commentaar opleverde en die ook, dat beseft ze na de beklimming van de Galibier vandaag, wel erg hoog gegrepen was. Een

Zaterdagochtend, midden Ruth Meex (beste vrouw) en rechts Louis Berkvens: nu gaat het echt beginnen

Vrijdag: masseur Jo Kersemakers maakt de spieren los

Vrijdag: mecaniciens Ruben Goossens controleert de laatste fietsen

Vrijdag: Wammes Bos koelt zijn enkel in het zwembad

dag later komt Florence in één uur en twintig minuten boven, met een gemiddelde snelheid van rond de negen per uur. "Ik heb voor de eerste keer van mijn leven een tripel (drie bladen vóór, red.) gewenst." Ze vond zo'n licht verzet altijd iets voor watjes, maar "nu haalden die me juist allemaal in".

De verloren zoon

20.30 uur, vrijdagavond. Het pastabuffet loopt ten einde als de laatste *Observant*-wielrenshirtjes worden uitgedeeld. Opeens is duidelijk dat we iemand missen. Nard Kubben, assistent in opleiding bij cardiologie, is nog niet binnen. Hij had met een groepje de Croix de Fer en Galibier beklommen, maar was achterop geraakt, weet kamergenoot en student Ward Grootjans te vertellen. "Hij was goed moe, maar hij wilde per se nog de Alpe d'Huez op om toch de Marmotte (een jaarlijkse toertocht, begin juli, over vijf Alpencolle, red.) te doen." Dat laatste wordt bevestigd door een medewerker van het hotel. Nard heeft om zeven uur gebeld dat hij nu de Alpe ging beklommen. Hij zou te laat voor het eten terug zijn. Doe het niet, het gaat zo schemeren, luidde het antwoord van de ervaren Alpenfietser, maar die raad is duidelijk niet opgevolgd.

Het wordt steeds donkerder, de organisatie maakt zich steeds ongeruster. Een racefiets is immers niet uitgerust met een goed stel lampen, en een Alpe d'Huez afdalen terwijl je al een paar collen hebt gedaan en erg moe bent

is op zich al gevaarlijk. De hulp van Nils Kok, onderzoeker bij economie, degene die het hotel heeft geregeld en deze dagen manusje van alles speelt, wordt ingeroepen. We gaan hem zoeken, maar waar moeten we beginnen? De Alpe kent meer afdelingen. Eerst maar de 21 bochten opgang proberen? Ward Grootjans en student Jeroen van Goor, die bij Nard op de kamer slapen, bieden aan om met Nils die de streek op zijn duimpje kent, mee te rijden. Dan gaat even na negenen de telefoon van La Douce Montagne. Nils neemt op. Het is Nard, hij staat op de Col d'Ornon, heeft gelift en is de weg kwijt. Of iemand hem kan komen halen?

De winnaar

"Het is géén wedstrijd."
"Tederéén wint; als je fietsend boven komt is dat op zichzelf al een overwinning."
Dat was de boodschap van de organiserende *Observant*redactie aan alle deelnemers van de beklimming van de Alpe d'Huez. Maar je zag het aan de ironische blikken, die lepe flikkering in de ogen: "Ja doe, slap gelul, wij gaan voor het klassement". Natuurlijk, zoiets valt te voorspellen: zet een bende fietsers voor een streep, vertel ze dat ze naar een andere streep moeten, en het is een wedstrijd. Zeker als zich onder die fietsers leden van de UM-wielrenclub Dutch Mountains bevinden. Deemmers, noemen ze zichzelf. En zeker als een van hen Remy Gorissen heet. Zijn maten zaten hem nog een beetje te zieken, de

avond voor D-day. "Het gaat niet lukken jongen, Ward rijdt je eruit. Of Dirk." "En pas op voor Hay Manders", had zijn moeder al eerder geroepen. Logisch, als je al maanden van te voren hebt laten weten dat je gaat winnen. Dan maak je mensen nerveus, of afgunstig, of allebei. Hoe vaak hoorden we het de afgelopen tijd niet: "Wat denkt dat knulletje wel?" Niet dat Remy, net 21 geworden, klein is, maar spichtig mag je hem toch wel noemen. Een ideaal wielrennerslijf. En hij wist dat hij bakken met hoon over zich heen zou krijgen als hij het niet voor elkaar zou boksen. Even dreigde nog een kink in de kabel, dreigde hij niet mee te kunnen. Want zijn eerste jaar psychologie was een, laten we zeggen, matig succes. Zo matig dat hij besloot om naar het HBO over te stappen. Strikt genomen was hij ten tijde van de beklimming dus geen UM-student meer. Of hij nog wel mee mocht, mailde hij een paar weken voor de grote dag.

Dat mocht, inschrijven is inschrijven en er waren inmiddels nog wat meer verstekelingen die niet *strictly UM* waren.

Met moeder Manon Gorissen, bewoner van de Minderbroedersberg en zelf een meer dan verdienstelijk fietser, neemt hij de tactiek door. Groot woord voor een aanpak die ongeveer bestaat uit: zo hard mogelijk naar voren. Remy (klemtoon op de y), zo spreken ze af, gaat meteen in de aanval, vanaf het begin, de eerste moeilijke, steile kilometers. Dat ze moeilijk zijn weet hij van horen zeggen, hij heeft de Alpe nog nooit beklommen. Dus vooral niet eerst rustig de concurrentie peilen, even slim achter een paar jongens blijven om de kuiten te bestuderen en dan een snelle genadeklap, nee, gewoon rammen. Dat doet hij zo hard dat hij niet eens meer ziet dat hij Jean-Paul Beusen, ICT-medewerker bij economie, inhaalt. Dat is spijtig. Beusen is Belg, lijdt daar niet onder, maar wenst wel opge-

Sponsorgeld voor Mustangh

Op zaterdag 3 september beklommen 82 medewerkers en studenten van de Universiteit Maastricht de Alpe d'Huez. Dit alles in het kader van het vijftienvig jarig bestaan van het onafhankelijk weekblad *Observant*. De fietsers hebben zich laten sponsoren door vrienden en bekenden. Het bedrag dat dit uiteindelijk oplevert zal op 5 oktober tijdens een feestelijke *Observant*-jubileumborrel (16.00 uur, hal Minderbroedersberg) worden overhandigd aan Mustangh, een stichting die door Maastrichtse geneeskundestudenten is opgericht en door hen wordt gerund. De studenten ondersteunen het West Gonja District Hospital in Ghana zowel materieel als financieel en organiseren er stages.

Zaterdagochtend even na half tien: alle UM'ers en buschauffeur Piet (Dasiashirt) aan de voet van de Alpe d'Huez

Met tasje: decaan GW Frits van Merode

Marc van Bilsen probeert Stefan Rempelberg voor te blijven

John Hagedoorn en naast hem Rob Houtepen na de eerste meters

Bus met begeleiders haalt net voor de latere winnaar Remy Gorissen de top

merkt te worden. Het leven onder de Ollanders is zo al hard genoeg. Jean-Paul: "Ik lag in het begin op hem voor, toen kwam hij me voorbij en ben ik in zijn wiel gaan hangen. Met de bedoeling om even verderop naast hem te gaan rijden, hem eens ontspannen in de ogen te kijken, en dan te demarreren. Maar in de buurt van de tweede bocht zat mijn hartslag op 194. Dan moet je toch keuzes gaan maken." Sterven op de fiets is mooi, maar het moet vooral een gevleugelde wielruitdrukking blijven.

Remy heeft een ander verhaal over hoe het ging na de start. Voorin (dit is wielertaal, en dat heeft weinig met ABN te maken; wielrenners zitten voorin, niet vooraan) reed de uiteindelijke nummer twee, Freddy Troost (onderzoeker bij Nutrim maar nu even niet). Remy wordt door DM-maatje Simon Schepers naar voren gebracht, pakt Freddy, krijgt Jean-Paul Beusen in zijn wiel maar schudt die moeiteloos weer af. En rijdt vervolgens soeverein naar boven, om daar in 49 minuten en zo'n 30, of 50, of 20 seconden – een tijd die menig profwielrenner hem niet verbeterd – over de streep te gaan. Waar, nondedju, Philip de fotograaf niet stond, terwijl hij die nota bene nog apart besteld had: want wie zou zonder bewijsfoto ooit geloven dat hij de snelste was? Rondemiss en tijdwaarnemster Marlies In de Braekt gelooft het wel en bezegelt zijn overwinning met een kus.

Remy is gelukkig.

Jean-Paul Beusen ook. Hij wordt vierde, "in 54 minuten en 58 seconden". O, da's dus 55 minuten eigenlijk. "NEE, pik die twee seconden niet van me af", klinkt het vertwijfeld. Vroeger, hij is nu 39 jaar, reed hij wedstrijden, dat verklaart zijn gevoeligheid. Hij weet wat winnen en verliezen is, hij kent de smalle marges. Maar nu is hij gelukkig, zo gelukkig zelfs dat hij boven, bij de finish,

zijn schoenen uittrekt, in het bassin gaat staan, zijn fiets de lucht insteekt en roept "dat dit beter is dan klaarkomen". Later op die dag zal hij verklaren dat hij niet verantwoordelijk is voor wat hij in die bak gezegd heeft. Buiten de bak, dus weer geheel toerekeningsvatbaar, laat hij ook weten vandaag in ieder geval de snelste en de bruinste Belg te zijn. Dat valt niet tegen te spreken. En ook de grappigste Belg, *by far*.

Het sponsje

In een groot deel van het ruim tachtigkoppige peloton is er geen sprake van het rijden van een goede uitslag. Daar gaat het om bovenkomen, liefst zonder af te stappen, liefst ook zonder pijn, zonder kramp, zonder allerhande ongemak. En als boven dan blijkt dat er ook nog een leuke tijd geklokt is, tja, dat is helemaal mooi. Trouwens, dat klokken is ook maar betrekkelijk. Iedereen heeft zijn eigen metertje op nul gezet en kijkt boven, als hij of zij over de streep en onder het spandoek doorrijdt, naar de uitkomst. Die blijkt soms nogal te variëren. Waar Jantje vóór Pietje eindigt meldt Pietje toch een snellere tijd bij Marlies. Zo gaat dat: rotte metertjes, even stoppen om wat te drinken en die tijd er niet bij optellen; de universiteit zit vol met onhandige dan wel creatieve geesten. Maar ach, wat doet het ertoe. Rechtshistoricus prof. Louis Berkvens komt na een aantal tussenstops klambezweet als een-na-laatste boven, trillend van vermoeidheid en emotie en met kippenvel op de armen, en kijkt op zijn metertje. Hij heeft het geflikt. Zonder zijn eeuwige rugzakje, dat was op last van de organisatie in de bus verdwenen. De bus reed immers naar boven met parafernalia als helmen en daaljekies en wat al niet, en zal later naar beneden gaan met een paar fietsers die klimmen al erg genoeg vinden en niet ook nog eens een enge afda-

Hans Severens wil per se als laatste vertrekken

ling in willen. Filosoof Rob Houtepen is een ander verhaal. Die laat zich door de organisatie niks zeggen. Die rijdt gewoon omhoog met voor- en achterlicht, met bagagedrager, met fietstassen zelfs. "Circus der ijdelheden", bromt hij als strakke fietsers met blitse karretjes hem smalend nawijzen.

Na Berkvens arriveert, we zijn dan ruim een uur en drie kwartier onderweg, *Observant*redacteur Irene Smeets. Naast haar een soepel pedalerende Jean-Paul Beusen, die zo vriendelijk was de laatste deelnemer op te halen om wat morele steun te verlenen. Iets wat niet

Hartelijk bedankt!!

De redactie van Observant bedankt mede namens alle 86 deelnemers de sponsoren die de beklimming van de Alpe d' Huez mede mogelijk hebben gemaakt.

- Stichting Observant
- Drukkerij Em. De Jong, Baarle Nassau
- Cycletours
- College van bestuur Universiteit Maastricht
- Unicatering Universiteit Maastricht
- Bonfanti Sportswear
- Meeùs Assurantiën BV
- Douwe Egberts

De beklimming is georganiseerd in het kader van het vijftienvig jarig bestaan van het onafhankelijk weekblad Observant van de Universiteit Maastricht, later dit jaar. De fietsers laten zich sponsoren door vrienden en bekenden. Het bedrag dat dit uiteindelijk oplevert zal op 5 oktober tijdens een feestelijke Observant-jubileumborrel (16.00 uur, hal Minderbroedersberg) worden overhandigd aan Mustangh, een stichting die door Maastrichtse geneeskundestudenten is opgericht en door hen wordt gerund. De studenten ondersteunen het West Gonja District Hospital in Ghana ziekenhuis zowel materieel als financieel en organiseren er stages.

OBSERVANT

Unicatering

Drukkerij Em. de Jong b.v.
Baarle-Nassau

Universiteit Maastricht

bonfanti

MEEÛS

onmiddellijk door het slachtoffer werd begrepen. Irene, uitgeput maar immer zorgzaam: "Ik zag hem ergens in een bocht staan, aan de overkant van de weg. Ik dacht, die heeft wat, daar is wat mis. Toen ben ik naar hem toe gereden en heb gevraagd of ik hem kon helpen. Nee, hij kwam mij helpen, zei hij." Boven krijgt ze een schuurspansje van Randwijck-huismeester Jo Kersemakers in haar van trots glimmende gezicht ("het is me

gelukt") gedrukt. Oei, verkeerd, het sponsje heeft ook een zachte kant. Jo is vroeger professioneel wielervederzorgster geweest en weet hoe het moet: bezwete en afgematte renners duw je een natte spons in hun gezicht, en hun nek, en nog een en nog een, want de jerrycan met water is nog vol genoeg. Hij heeft de hele meute al afgewerkt, voorzover men geen bezwaar had. Jo heeft niet alleen een mobiele massagetafel maar ook

een koffer vol handigheden meegenomen (waarin helaas geen mensenspons). Over zijn anti-kramppillen worden later wat flauwe grappen gemaakt, vooral als Luc van Loon, docent bij bewegingswetenschappen, laat weten dat hij nog nooit van zijn leven kramp heeft gehad maar dat het na Jo's behandeling prompt in zijn kuit schoot. Nou ja, masseurs moeten het wel vaker ontgelden. Leon Kolenburg verdedigt zich later met een tri-

omfantelijk: "De mensen die ik het meeste pijn heb gedaan, reden vandaag het beste." Jo doet dezer dagen nog wat boodschapjes bij de lokale *Pharmacie*, en haalt tijdens de terugreis opgelucht adem als de Franse grens gepasseerd is. De buit is weer binnen.

De muziek

Na afloop van de beklimming, 's middags op het zonnige terras van het hotel, grijnst een

Verzorgster Jo Kersemakers zorgt na de finish voor de nodige afkoeling, winnaar Remy Gorissen mag als eerste

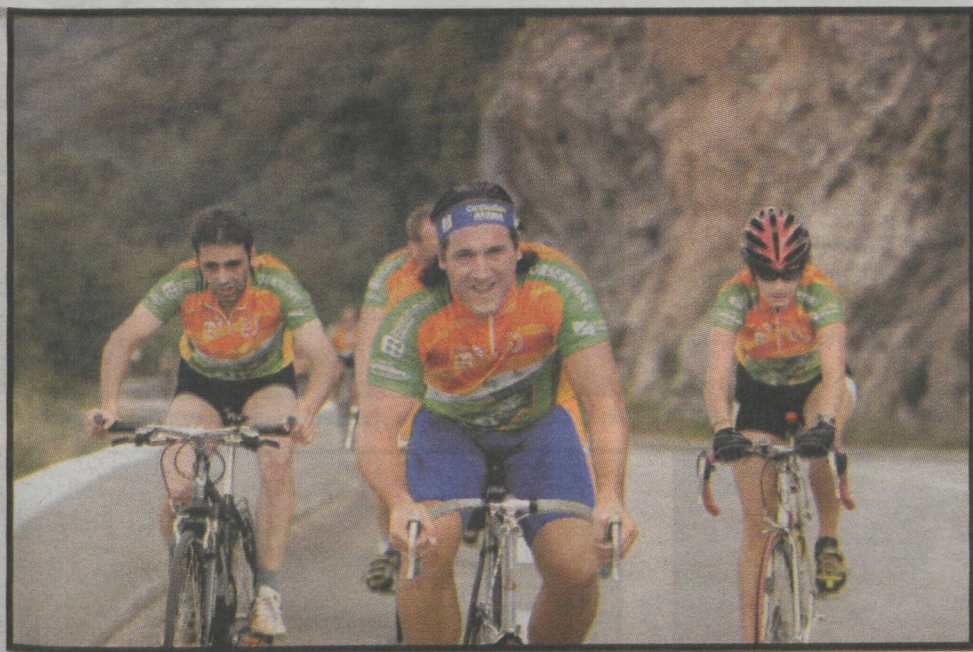
Trots poseren na afloop, boven op de Alpe d'Huez

vervaarlijke hond op een omvangrijke torso de omstanders tegemoet. Er staat ook nog wat tekst op het mouwloze shirt, iets als *Primal Fear*. In het shirt zit, de vriendelijkheid zelve, bovengenoemde Luc van Loon. Hij is op de top gearriveerd in de zeer verdienstelijke tijd van één uur tien. Zeker gezien zijn gewicht, 104 kilo, het resultaat van intensieve krachtspport. Hoe hij dat doet, bovenkomen? Met een discman waarin, op orkaan-

sterkte, de groep *Korn* onheilspellend brult over *Dead bodies everywhere*. Dat vindt Luc wel een lekkere tekst als je de Alpe d'Huez opgaat, zegt hij met een brede grijns. Om hem heen zitten magere mannetjes intussen hun benen met zijn armen te vergelijken. Zelfs dat is een ongelijke strijd. Er zijn er meer die met muziek de berg op gaan. Econoom Ko de Ruyter heeft iets wat lijkt op een externe pacemaker op zijn lin-

kerarm, bij nader inzien betreft het een MP3-speler zodat hij met *Vanhalen* de berg op kan beuken. Een ander, psycholoog Wim Riedel, stopt Santana in de oren, "lekker ritmisch". *Observant*redacteur Maurice Timmermans had zijn discman maar in het hotel gelaten. Wel sporter maar geen fietser was de hele onderneming hem al ingewikkeld genoeg. Daags tevoren stond hij nog in de fietswinkel van Le Bourg d'Oisans, aan de voet van de

beruchte Alpe, op zoek naar een nieuwe binnenband omdat die in de afdaling van de Col d'Ornon, de oefencol van die dag, duchtig was leeggelopen. "Zijn dit binnenbanden", vraagt hij, wijzend op de stuurlinten. Maurice schrijft vooral wetenschapsjournalistieke stukken. De volgende dag zit het hem ook al niet mee. De aanmoedigingen door het groepje van Mustangh, het goede doel van deze tocht, dat joelend en springend op

Karel Pellemans (midden) kan nog lachen

Bart Rienties (vooraan) rijdt weer een groepje los

Jean-Paul Beusen na de finish: "Dit is beter dan klaarkomen"

Han van Zeijl (rechts) zit zijn voorganger op de hielen

Bestuursleden van Mustangh in aanbidding voor Rob Houtepen

meerdere plaatsen langs het parcours opduikt, grijpen hem zo aan dat hij prompt op de enige plek waar je op deze berg fout kunt rijden, afslaat. "Even later zag ik al die oranjegroene *Observant*shirts beneden me fietsen. Dat klopte dus niet." Een eindtijd heeft hij nooit kunnen klokken, omdat hij de finish van achteren benaderde. "Maar het was zwaar, ik heb echt afgezien." Een dag later is het leed geleden: "Nu wil ik ook wel eens een andere berg op." Hij is de enige niet.

Het wij-gevoel

"Ik vind het fantastisch." Cor Spreeuwenberg heeft een glimlach van oor tot oor als hij zaterdagavond alweer een rood wijntje besteld en zijn blik over het volle terras laat gaan. Zo'n reis levert meer op dan vijftig cultuurgesprekken, had Ko de Ruyter al eerder opgemerkt. "Dit is pas goed voor het wij-gevoel." Dat hij gelijk heeft, blijkt op zondagavond als om 20.30 uur de bussen van Cycletours weer in Maastricht arriveren. Handjes schudden, afspraken voor gezamenlijke trainingstochtjes, zoenen. "Kan ik me al inschrijven voor volgend

jaar", wil Bert Kerkhofs van cultuurwetenschappen weten als hij vertrekt. Een dag later mailt hij: "Ik heb genoten van iedere minuut, ik heb het gevoel dat ik drie weken vakantie heb gehad." "Een jongensdroom is uitgekomen", verklaart een breed lachende Bart Keulen van de facilitaire dienst. Op maandagochtend start de mailtjesregen naar de redactie van *Observant*, die stuk voor stuk laten zien dat UM-medewerkers en studenten weinig moeite hebben met het geven van complimenten. "Minder duur dan Krauthammer maar wel heel effectief voor de teamspirit, UM-gevoel en ook nog eens gezond op de koop toe!!!", schrijft Jean-Paul Beusen. "Het is onvoorstelbaar hoeveel wielersfanaten onze universiteit herbergt; er ging een wereld voor me open", mailt Geert Somsen van cultuurwetenschappen. "Ik heb genoten", laat Gido Boere van de facilitaire dienst weten, terwijl de eerste foto's al binnendruppelen. "Geweldige dagen", zegt Jos Odekerken van de universiteitsbibliotheek. "Hier zullen we lang aan terugdenken", meent Han van Zeijl.

Geert Somsen (links) en studentencoureurs van Dutch Mountains

De wielershirts, speciaal ontworpen voor de beklimming

Waarom Charlie Bonnemayer zo'n goede tijd reed

Bart Keulen: "Een jongensdroom is uitgekomen"

v.l.n.r. Nils Kok, Bert Zwaneveld, Cor Spreeuwenberg, Ton Schmidt

Marcel Soute (links) zondag aan het ontbijt, rechts Chris Hannen

"Hoi, we komen in de krant", Dominique Lardinois met kinderen, zondagavond bij aankomst in Maastricht

(Sponsor Alpe d'Huez)

Is het niet 'ns tijd voor een pauze?

Even genieten van een heerlijke cappuccino!

**DOUWE
EGBERTS**

Puur genieten

De universiteit is al jaren collectief verzekerd voor ziektekosten via Meeùs. Ook voor dienstverlening op het gebied van hypotheeken en makelaardij O.G. staat Meeùs u bij.

VERSCHILLENDE BRANCHES, VERSCHILLENDE DIENSTEN. MEEÙS DUS.

Meeùs is de grootste landelijke dienstverlener op het gebied van verzekeringen, hypotheeken en makelaardij o.g. Meeùs biedt u uitgebreide service en een compleet pakket diensten. Met een uitgebreid kantorennetwerk van 125 vestigingen vindt u altijd een Meeùs kantoor bij u in de buurt. Meeùs, Postbus 453, 3440 AL Woerden, tel. (0348) 48 53 33, fax (0348) 41 84 11. E-mail info.woerden@meeus.com. Of kijk op voor meer informatie op internet www.meeus.com
VERZEKERINGEN, HYPOHEKEN, MAKELAARDIJ O.G. Meeùs is onderdeel van AEGON.

MEEÙS®
Goed geregeld dus.

Unicatering wenst alle fietsers goed herstel

mensa's

lunches

vergader-
service

recepties
& partijen

borrels

pantry-
bevoor-
rading

auto-
maten-
service

WWW.FD.UNIMAAS.NL/UNICATERING • TELEFOON 85988 , FAX 85989

De mooiste meubels zijn verhuisd.

De mooiste meubels voor kantoor en school, zorginstelling en restaurant, theater en bibliotheek zijn verhuisd naar **Avenue Ceramique 235** ofwel het nieuwe adres van Ahrend Maastricht. Kijk alvast op www.ahrend.com en kom in onze nieuwe showroom kennismaken met de kunst van het inrichten.

Welkom bij Ahrend, bienvenue op de avenue

Ahrend Inrichten, Avenue Ceramique 235, 6221 KX Maastricht T 043 35 03 200 F 043 35 03 201 www.ahrend.com

Ahrend. Always ready for things to come

Na 25 jaar bereikt Observant bijna de hoogte van de Alpe d'Huez

Boekhandel

DE TRIBUNE

Kapoenstraat 8-10

6211 KW Maastricht

Telefoon (043) 325 19 78

© 2004 KPMG Staffing & Facility Services B.V., Nederlands lid van KPMG International, een Zwitserse coöperatie. Alle rechten voorbehouden.

Het gaat niet alleen om het krijgen van de juiste cijfers.

Maar ook om het stellen van de juiste vragen.

Interesse brengt je verder.

Natuurlijk moeten de cijfers kloppen. En natuurlijk moet je zorgen dat de juiste cijfers op jouw bureau terechtkomen. Maar je werk als accountant of adviseur bij KPMG gaat verder dan getallen. We verwachten dat je de organisatie van de klant leert kennen. Dat je zijn of haar branche doorgroond. Dat je een brede maatschappelijke belangstelling hebt. Kortom, dat je vragen stelt en blijft stellen. Want alleen dankzij oprechte interesse kun je onze klanten verder helpen. En zelf groeien, zowel professioneel als persoonlijk. We komen graag in contact met (bijna) afgestudeerde (bedrijfs)economen, (technisch) bedrijfskundigen, informatici, fiscalisten en hbo'ers AC/BE. Bel (043) 3088250 of kijk op www.kpmg.nl/carrieres.

AUDIT • TAX • ADVISORY

Wie?

Wiertz wenst alle deelnemers aan de fietstocht naar de Alpe d'Huez veel succes met de inzameling voor de renovatie van het West Gonja District Hospital in Ghana!

www.wiertz.com

Wiertz
human resources groep

Sterk in werk

Kerkrade • Maastricht • Heerlen • Sittard • Herzogenrath • Landgraaf • Roermond • Venlo

VACATURES

Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturnummer op brief en envelop (of indien aanwezig via het bij de vacature vermelde e-mailadres) binnen 10 kalenderdagen richten aan de personeelsdienst van de betreffende faculteit of het betreffende servicecentrum of bureau (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor herplaatsingskandidaten en voor interne kandidaten (medewerkers en uitkeringsgerechtigden van de UM). Bij gebleken geschiktheid hebben herplaatsingskandidaten de voorkeur.

Informatie over interne vacatures kunt u inwinnen via <http://www.loopbaacentrum.unimaas.nl> of bij het Loopbaacentrum, tst. 85323/85324, Bonnefantenstraat 2, Maastricht. Informatie over LIFT-vacatures vindt u op de LIFT-website: <http://www.liftnet.nl>

FdG

Secretaresse (v/m), 38 uur per week

Taken: Algemene secretariële werkzaamheden zoals telefoonaanname/afhandeling van gesprekken, voorraadbeheer, archivering, kopieëren, postzaken, ondersteuning personeel, adm. werkzaamheden t.b.v. onderwijs FdG en publikaties Epidemiologie, vervanging afdelingssecretaresse bij afwezigheid.

Functie-eisen: MBO opleiding (administratief/secretarieel)

Kennis Engelse taal. Kennis van MS Word, Excel, Outlook

Arbeidsvoorwaarden: Vast dienstverband. Het maximum bruto maandsalaris bedraagt € 2.139,- conform schaal 05.

Informatie: Bij N. Slangen, tel.: 043-3882374, e-mail: nathalie.slangen@epid.unimaas.nl

Vacaturnummer: AT2005.249 /

Pzfdgvacatures@facburfdg.unimaas.nl

HERHAALDE OPROEP

E FdGW

PhD Student Human Biology / NUTRIM (f/m), 38 hours a week

Tasks: Dietary proteins may have desirable effects in the intestine. Initially, a novel ex vivo model to study nutrient-gut interactions will be developed. Next, effects of selected proteins will be studied in vivo in humans, applying transcriptomic, proteomic, and biochemical analyses on human samples.

Requirements: MSc degree in Molecular Biology, Medical Biology, Biochemistry, Biomedical Sciences, Medicine, Health Sciences or a related university degree.

Interest in the interaction between nutrition and

the gut, good laboratory skills, preferably molecular biology techniques.

We offer: Temporary for specified period: 48 months. Estimated maximum salary per month € 2.407,-. Every year an evaluation will take place. Your salary would be € 1.877,- gross per month in the first year up to € 2.407,- gross per month in the fourth year according to the PhD-student

salary.

Information: Dr. F. Troost, Internal Medicine, tel.: +31-43-3884296, e-mail: F.Troost@IntMed.unimaas.nl

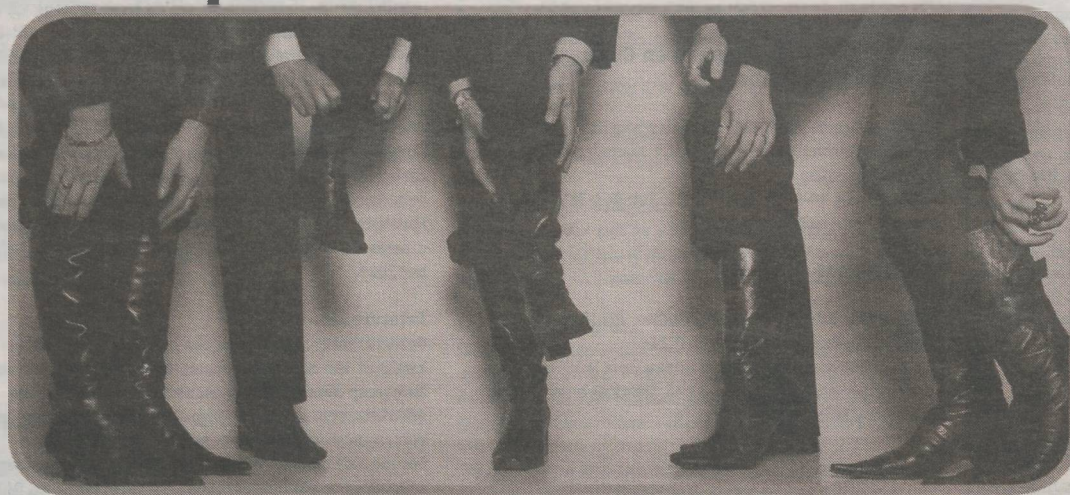
Prof. dr. W. Saris, Human Biology, tel.: +31-43-3881743, e-mail: W.Saris@HB.unimaas.nl

Vacancy number: AT2005.130 / pzfdgw@facburfdg.unimaas.nl

Quad rijden?

www.dagstrand.nl

De handen en voeten van uw congres

- Organisatie
- Advies
- Locaties
- Hotelreserveringen (gratis)
- Website
- Registratie
- Abstracts
- Internetbetalingen

Congresbureau Universiteit Maastricht

Brouwersweg 100 • T 043-38 85980 • www.unimaas.nl/congresbureau

Vrijgezellenfeestje?

Met varkenspak voor in paintballveld
www.dagstrand.nl

• Maak een gratis proefrit

ANWB • Rijopleiding

- Ja, dat kan! Kom op 17 september tussen 9.00 en 17.00 uur naar ANWB Rijopleiding en maak een gratis proefrit in een auto, rijsimulator of volg een theorieles. Je krijgt alle informatie over het behalen van je rijbewijs.

ANWB Rijopleiding, Juliana van Stolberglaan 2, Maastricht

Voor theorie- en rijopleiding auto, motor en aanhangwagen.

• Meer weten? 0900-8118 (20 ct/min)

anwb-rijopleiding.nl

Studenten

ACTIE

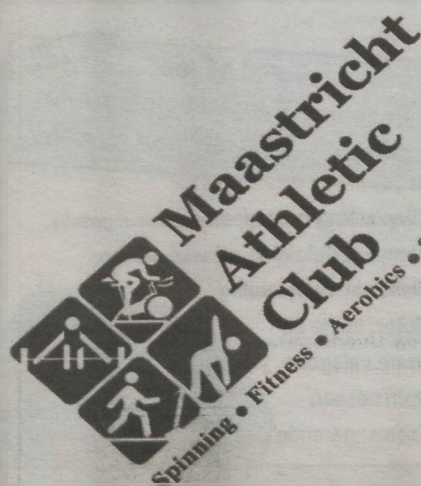
Word lid van Maastricht Athletic Club, betaal € 99 en je bent lid tot 1 jan. 2006 (inclusief entreebedrag)

FITNESS

Spinning

Aerobics

SAUNA

Spinning • Fitness • Aerobics • Sauna

Brusselsestraat 74a

Boven Squash E. v/d Pluijm

6211 PG Maastricht

Tel. 043-3258179

www.maastrichtathleticclub.nl

Actie geldig bij inlevering van deze advertentie

Nieuw in Maastricht!!
Spaans - Tapas Restaurant

Speciale aanbieding:

Menu de Estudiante €17,50

Uitgebreide kaart met zeer betaalbare prijzen!
Ook voor groepen en feestjes.

Gratis een glaasje Sangria

Cörversplein 9 • 6221 EZ Maastricht/Wyck • T.043-3510665
www.restaurantlosamigos.nl

Gratis voer voor rechtenstudenten.

Loyens & Loeff doet je het Burgerlijk Wetboek cadeau.

Als rechtenstudent heb je het al niet breed. En als je gratis voer krijgt aangeboden, dan zeg je geen nee. Zeker als het leesvoer is. Kom daarom het Burgerlijk Wetboek 2005-2006 van Loyens & Loeff N.V. afhalen op een van de onderstaande locaties. Meer informatie vind je op www.loyensloeff.com.

Tilburg: boekenverkoop, vanaf 29 augustus bij Cebojuf. **Amsterdam (UvA):** boekenverkoop, 1 september bij JFAS. **Rotterdam:** boekenverkoop, 5 september bij JFR. **Amsterdam (VU):** boekenverkoop, 5 september bij Q.B.D.B.D. **Groningen:** JFV: borrel, 6 september in Café Keizer. **Nijmegen:** JFV: borrel en lezing, 7 september in Eetcafé Vivaldi. **Groningen:** Vevonos: borrel, 8 september in Café W'tje wel. **Utrecht:** boekenverkoop, 12 september bij JSVU. **Maastricht:** uitdelen tijdens colleges vanaf 12 september, door Jurist in Bedrijf. **Leiden:** borrel, 13 september in restaurant Kamerlingh Onnesgebouw. **Utrecht:** Vevanos: borrel, 14 september in Café Filemon. **Nijmegen:** Nota Bene: borrel openingscollege, 21 september in Café Groenewoud. **Amsterdam (VU+UvA):** Rolandinus Passeggeri en V.I.V.A., 23 september in kantoor Amsterdam.

Film

“Is er nog wodka?”

★★★★

Het Russische platteland in de 21e eeuw. Uitgestrekte wouden, afgelegen dorpen en afgebladderde houten huizen. Een vader en zijn elfjarige zoon zijn op weg. In bezit van een tent en kleding, maar verder zonder geld, vervoer of andere bezittingen leggen ze de lange reis af van Moskou naar de Krim, een Oekraïens schiereiland in de Zwarte Zee. De vrouw des huizes is gestorven en ze keren hun oude stadsleven de rug toe.

Onderweg scharrelen ze hun kostje bij elkaar.

Als ze een aantal dagen in het huis van een man verblijven wiens dak ze repareren, lukt het de vader niet om van de wodka af te blijven die hem naar Russisch gebruik keer op keer wordt aangeboden. Een eerder onder controle gebracht drankprobleem steekt de kop weer op. De zoon ziet dit met lede ogen aan, en als de vader vervolgens ook nog het bed deelt met een vrouwelijke arts besluit hij zijn eigen weg te gaan.

Roads to Koktebel is stil en (daarom) prachtig. De beelden worden slechts ondersteund door een terugkerend sober pianothema. Het tempo is traag. De film is echter niet stórend langzaam, de film is magnifiek langzaam. Uitvoerig worden trivialiteiten zoals het ophangen van

de was en lange, stilstaande shots van landschappen in beeld gebracht. Rusland is groot en dat zie je.

De debuterende regisseurs Boris Chlebnikov en Alexej Popogrebski sluiten met hun film over een vader-zoon relatie aan bij een aantal recente Russische films met dit thema (*Father and son*, *The Return*). Zij ontvingen met *Roads to Koktebel* vijf onderscheidingen op internationale filmfestivals, en terecht. Het maken van een film is kunst. Een kunst die het duo bijzonder goed beheerst.

■ Linda Nieuwenhoven

Televisie

Nieuw en Beter

Wie is er níét groot geworden met pindakaas bij het ontbijt en *Sesamstraat* na het avondeten? Afgelopen weekend verhuisden de bewoners naar een nieuwe straat, die nog steeds ‘Sesamstraat’ heet maar er compleet anders uitziet. Het vertrouwde decor heeft plaatsgemaakt voor grote blokkendozen, reusachtige vloertegels en bomen van broccoli. De moeite van het bekijken waard – ook voor wie niet meer tot de doelgroep behoort, want sprookjesachtig en surrealistisch.

Op 30 augustus organiseerde de NPS een persconferentie met Bert en Ernie. Bert vond de straat mooi: “Want hij is schoon, en nieuw. En ik hou van nieuw.” Wel voegde hij daar haastig aan toe dat ‘nieuw’ niet altijd ‘beter’ betekent – daarmee het aanwezige journaal herinnerend

aan het thema van de conferentie: het nieuwe Omroepplan.

Of *Sesamstraat* in die plannen overeind blijft? “Natuurlijk”, antwoordde Bert beslist, “want Medy van der Laan gaat aftreden, dan blijft de NPS bestaan en *Sesamstraat* ook.”

Aan aftreden leek die Medy voorlopig nog niet te denken, want een paar uur na *Sesamstraat*'s eerste uitzending-in-nieuw-decor kroop de staatssecretaris gezellig op de bank bij Catherine Keyl.

Het was de openingsavond van ‘s lands “jongste omroep voor ouderen”, *Omroep MAX*; in één zaterdagavond van jong naar oud, dus. La Keyl, die de talkshow *MAX en Catherine* gaat presenteren, vroeg naar het nieuwe Omroepplan.

“Voor *MAX* zijn de plannen heel gunstig”, ant-

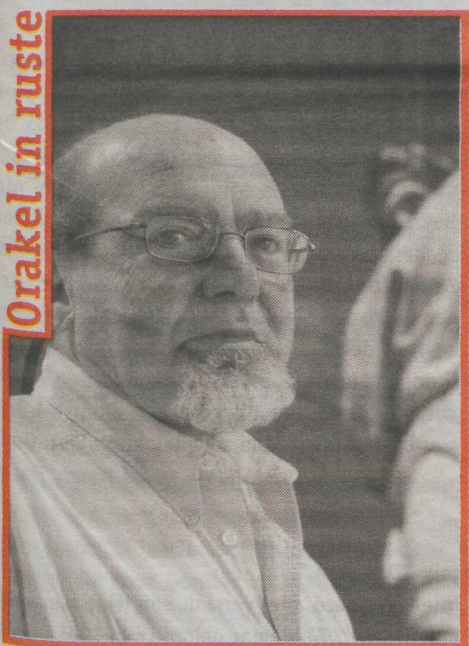
woordde de vrouw met het hoge voorhoofd. En daarna, als had ook zij de boude uitspraak van Bert gehoord, bezwerend: “Als ik mag blijven leven, word ik uiteindelijk óók de doelgroep.” Catherine bulderde van het lachen om deze vondst, en daarna begon *Supersenioren*, een *realitysoap* waarin twaalf vijftig-plussers een musical maken onder de bezielende leiding van Ursul de Geer.

Wederom de moeite van het bekijken waard – ook voor wie nog niet tot de doelgroep behoort. Want wat voor Medy geldt, geldt voor ons allemaal.

Van *Sesamstraat* tot *Supersenioren* - Omroep *MAX*, wie zal er níét oud mee moeten worden?

■ Lynn Berger

Orakel in ruste

Spiksplinternieuwe folklore

Vrijdagmorgen bezochten wij Wanneperveen, de eerste halteplaats op onze ontdekkingsreis naar de nog resterende folklorie op het platteland in de Kop van Overijssel. Het dorp was ons aanbevolen omdat er een gluurpoppenplaag zou zijn uitgebroken. Gluurpoppen staan in de voortuin en drukken hun gezicht tegen het raam. De waarnemer op straat ziet slechts de achterzijde van de pop. Een zo te zien twee- tot vierjarige kleuter die om met succes te kunnen loeren, heeft plaatsgenomen op een stoof, kistje of bierkrat. De kleding is gewoonlijk jongensachtig informeel, jeansbroek, gympen, kleurig truitje en een cap op met de klep naar achteren. Soms beschikt de gluurpop over een echte garderobe: regenkleding en een rood petje voor de kerst. Tot op heden werd de gluurpop nog

slechts sporadisch aangetroffen, verspreid over een groot gebied ten noorden van de grote rivieren. Op grond van de alom geroemde vaardigheid van de Nederlandse vrouw in de textiele vakken voorspellen deskundigen een ongebreidelde toename. In menig buurthuis geven vrijwilligsters al workshops gluurpoppen maken. In Zwolle is overigens de eerste protestgroep actief die in zijn strijd tegen de debilitering van Nederland een verwijderingsbijdrage toezegt aan ieder die een gluurpop inlevert.

Hoe kunnen we de gluurpop plaatsen in het cultureel erfgoed van Nederland? Kenner Hans van Vinkeveen (schuilnaam?) komt in *Trouw* van 2 juli 2005 met een plausibele hypothese. De gluurpop is een volgende stap in de herschepping van de voortuin tot deel van de woonka-

mer. Overal ziet men al jaren stoelen en bankjes met kalebassen, potten en pannen; alom zitjes, gipsen vogeltjes, Afrikaanse beeldjes, schermen, plankieren van warm hout. Fabrikant Hartman van de plastic tuinmeubels is er aan failliet gegaan. In Wanneperveen gaat deze lieve gedachte niet op. Daar zagen wij wel dertig gluurpoppen die door het laatste opengebleven stukje raam koekeloerden. De rest was aan de binnenkant met oude kranten dichtgeplakt. Gluren bij de burens, noemen ze het daar. Het is niet langer de eigen aandoenlijke loerleuter. Het is het etertje van de burens dat ons in de gaten houdt. De buitenwereld rukt op tot voor het venster. We zullen Wanneperveen blijven bezoeken voor nader veldwerk.

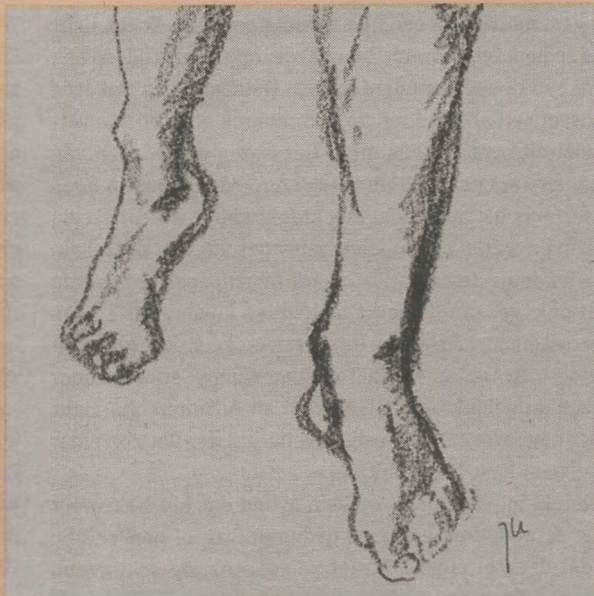
■ Hans Philipsen

Gaaplepel

door Ad Geers

Maastricht heeft veel monumenten. Er zijn bijna evenveel boeken over. Eén monument is in deze bibliotheek nooit beschreven. Dat is jammer, want het is uniek. Niet écht oud, maar wel zeer authentiek: Jean la Brouche van de Tongersestraat. Cuisinier in het naar hem genoemde restaurant. Groot was de verslagenheid bij culinair Maastricht en ver daarbuiten toen bekend werd dat Jean vanwege ‘n plotselinge ziekte niet/nooit meer aan de kachel zou staan. De deur en de gordijnen gingen dicht. Voorbij oh, en voorgoed voorbij. De tongen, de salades, de slakken (“komen vandaag wat later”, zoals dochter Margie placht te zeggen), de vlezen, de uiteraard eigen gemaakte friten en dito mayo. Het witte damast, de flonkerende glazen, de schilderijen aan de muur, de open keuken, afgescheiden door een rek gerenommeerd gedestilleerd. En dan, wat tegenwoordig zo modieus ‘amuse’ heet, het gratis voor- voorgerecht. Kroketten!

Ik weet niet of krokettenkenner Johannes v. Dam, collega-tje van *Het Parool*, ze ooit geproefd heeft. Maar dan zou hij weten: de ultieme norm. Kortom het beste van Luik en Parijs in Maastricht. Voorbij? Wonder! De deur en de gordijnen gaan

Illustratie: Jos Kleinjans

weer open. En wie kookt er? Margie, die papa het kunstje ruit-twintig jaar heeft zien doen. En heeft ze goed gekeken? Nou en of. Papa moet haast wel stilletjes over haar schouders hebben meegekookt. Partner had foie gras en zeetong. Ik salade met ontvelde tomaat en Hollandse garnaaltjes en konijn in zoetzuur. De salade was zoals we gewend waren: veel, vers en lekker met die geweldige mayo waarmee ik doorging bij de friten met konijn. Het konijn was zoals het hoorde: prachtig tikkie knapperig bruin van buiten, schaamteloos wit van binnen. De zoetzure saus harmonieerde dat het een aard had. De tong van partner leek op die van haar zelf. Dat zegt genoeg. Kopje koffie, flesje brouilly. Kroketten? Dat durfde Margie nog niet aan. In plaats daarvan ‘n pasteitje met ‘n pittige, fluwelen vulling. Als je je ogen sloot proefde je kroket. Prettige bediening door partner Frans. Bij elkaar ‘n kleine honderd. Ik schreeuw het uit: Jean la Brouche is weer open!

Iedere week eet of drinkt hoogleraar arbeidsrecht, Ad Geers, alleen of met gasten in een etablissement in Maastricht of in de regio

EVA

Indianenverhaal

Na langdurige reizen naar verre en exotische oorden was het wel even slikken om weer terug te komen. Maastricht is natuurlijk een prachtige stad, vrienden die langskomen beweren zelfs het gevoel te hebben in het buitenland te zijn. Maar na drie jaar studeren ken ik ieder hoekje. En na een tijdje in het echte buitenland te hebben gestudeerd voelt Maastricht verschrikkelijk klein en bedompt. De kleinburgerlijkheid, met de nadruk op klein, druipt van de muren.

Mijn verbazing was dan ook groot toen ik afgelopen week een groep indianen aantrof in de binnenstad. Zo maar, zaterdagmiddag, op de hoek van de Maasbrugstraat en de Kleine Staat. Vier jonge mannen en een oudere vrouw, allen uitgedost in authentieke kledij. De jongens toonden een bruine gespierde borst, droegen verf op hun gezicht en hadden reusachtige indianentooien. Ze zongen indianenliederen en maakten muziek op diverse panfluiten en trommels, omgeven door een passend decor van dromenvangers, indianenpoppen en een heuse mini-wigwam.

Ik was niet de enige die onder de indruk was van dit tafereel: er had zich een enorme groep mensen rondom het gezelschap geschaard. Vrouwen slaakten opgewonden gillets, kinderen verstopten zich achter hun moeders, er werden foto's gemaakt, een enkeling stond zelfs te filmen.

De zon brak door – even waande ik mij in een andere wereld. Ik neuriede het refrein mee en stampte op de maat van de muziek, die steeds sneller ging. Toen brak het hoogtepunt van de voorstelling aan: een traditionele dans rondom de mini-wigwam. Met een woest gezicht sprong een van de jongens in het rond, terwijl hij een indianenbijkl boven zijn hoofd zwaaide. Ik dacht dat hij iemand uit het publiek op traditionele wijze zou offeren, en werd direct enthousiast. "Ja! Ja!", krijste ik bij wijze van aanmoediging.

Maar hier hield de voorstelling op. De oude vrouw opende met een brede grijns een koffertje cd's, met inspirerende titels als 'Pure meditation' en 'Spiritual Nature'. "One fifteen, two twentyfive", kraste ze. Ze verkocht ook andere parafernalia, zoals tassen met franjes, oorbellen met veertjes en zelfs de indianenbijlen, die ik zojuist nog als een reële dreiging had gezien. Ze waren van plastic.

Een spectaculaire slachting was mischien wat te veel gevraagd, maar dit was wel een erg grote teleurstelling. "De Maastrichtse binnenstad: iedere keer een nieuwe verrassing", staat er op het toeristentreintje dat sinds een aantal maanden door de stad rijdt. Dat is volgens mij een indianenverhaal. Om met Kluk Kluk te spreken: Uch.

Oud-studenten en hun baan

Een moderne Sherlock Holmes

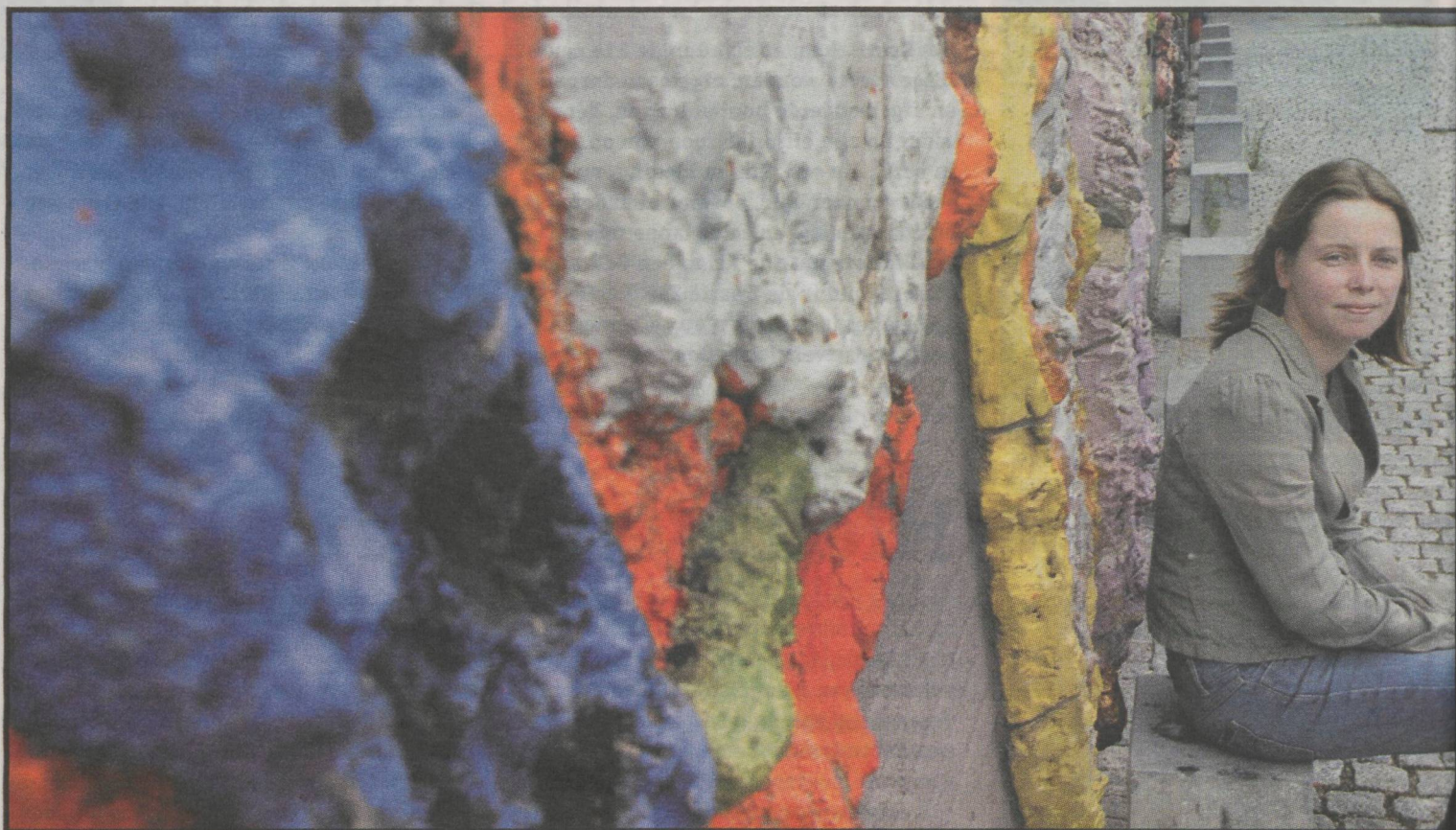

Foto: Loraine Bodewes

Boukje Janssen (26) studeerde in december 2002 af in de kennistechnologie, werkt parttime als adviseur op de afdeling datasupport van het mobiele-telecombedrijf Vodafone, verdient gemiddeld 950 euro netto.

Als iemand haar zou vragen om een spelletje Mastermind te spelen, zou ze zich geen minuut bedenken. "Mastermind is een geweldig spel. Gewoon een kwestie van mogelijkheden wegstrepen en logisch denken", zegt kennistechnoloog Boukje Janssen enthousiast. Als kind al was ze verslaafd aan puzzels en raadsels. "Ik bedacht zelfs de raadsels voor de schoolkrant." Geen wonder dat ze na haar middelbare school koos voor een studie waarin ze haar passie voor logisch denken én wiskunde kwijt kon. Hoe toevallig: haar eerste project was de programmering van een spelletje Mastermind. "Met z'n vieren of vijven vormden we een projectgroep en gingen we aan de slag. Iedereen had wel een bepaald onderdeel waar hij goed in was. Ik buigde me maar al te graag over de wiskundige berekeningen. Het schrijven van programmeertaal voor de computer liet ik liever aan iemand anders over." Janssen is een moderne Sherlock Holmes, maar ze verruult het vergrootglas dan wel voor een

snelle computer. Ze heeft geleerd om met behulp van complexe wiskundige modellen zo goed en zo snel mogelijk codes te kraken, oplossingen te bedenken. Voor haar afstudeeronderzoek dook ze het academisch ziekenhuis in en bevond de kennistechnoloog zich op het raakvlak van biologie en informatica. "Biologen en wiskundigen werken steeds vaker samen. In mijn geval verzamelde de bioloog de informatie over de genen en ontwikkelde ik methoden om de eigenschappen van de genen te analyseren." Bio-informatica wordt steeds belangrijker, meent Janssen die zich graag meer met dit onderzoeksterrein wil bezighouden.

Momenteel werkt ze parttime bij Vodafone, maar ze hoopt, "al sinds mijn afstuderen", op een baan als aio bij kennistechnologie of genetica. Op de afdeling datasupport helpt ze klanten met problemen op het gebied van mobiel internet, dataverkeer en UMTS (systeem voor datacommunicatie op mobiele telefoons, red.). Een technische

afdeling, met weinig vrouwelijke collega's? "Ja, er werken inderdaad weinig vrouwen en veel mannen", lacht ze. "Maar het idee dat techniek een echte mannenwereld is waarin de vrouw het onderspit delft, is een beetje achterhaald. Vrouwen raken steeds meer ingeburgerd in de wereld van techniek, ze worden serieus genomen, dat merk ik ook in mijn huidige baan", meent ze. "Het is goed dat ik van het bedrijfsleven proef, maar ik weet dat ik meer op mijn plaats ben binnen de academische wereld. Ik zoek de uitdaging en het puzzelachtige. Dat vind ik hier niet. Bovendien werk ik onder mijn niveau. Ik ben een academicus, maar krijg betaald als een mbo'er." Ze heeft zelfs gedacht aan een noodoplossing: een verkorte opleiding tot wiskundeleraar, zodat ze voor de klas kan gaan staan. "Dat plan heb ik toch maar afgeblazen. Binnenkort ga ik weer volop solliciteren, onder meer op analistenfuncties bij bedrijven. Die aio-plek komt wel. Ooit." ■ Wendy Degens

SKY HIGH

2

Utrecht, 1982

Drie jaar lang had ze hem nauwelijks een blik waardig gekeurd. Koele, licht spottende knikjes als ze hem tegenkwam, bij college, op straat, tijdens een van de vele feesten in een of ander studentenhuis. Waldemar zag met lede ogen hoe ze telkens weer een ander vriendje had, hoorde ook tot zijn verdriet hoe ze in de faculteit over de tong ging. Het waren de nadagen van de seksuele revolutie, en Vera liet zich de verworvenheden daarvan goed smaken, maar intussen was de gemiddelde rechtenstudent al weer stevig aan het verburgerlijken en waren de oordelen gauw geveld. Een slettekak, dat was nog wel de vriendelijkste kwalificatie. Tot ongenoegen van menig joch dat stiekem zelf ook wel aan de beurt had willen komen was ze één ding niet: ze was geen stomme slettekak. Integendeel, ze studeerde sneller dan wie ook, haalde haar tentamens met vlag en wimpel en werd door de staf, die inmiddels haar gebrek aan ontzag voor autoriteiten charmant was gaan vinden, zeer gewaardeerd als veelbelovend juriste. Dat ze verder nog een spannend lichaam had, hielp ook wel.

Maar Vera was niet gelukkig, en precies op zo'n avond dat het haar weer eens te veel werd, dat ze weer door een knul gedumpt was, of hem zelf de deur had gewezen, dat deed er eigenlijk niet zo veel toe; op zo'n avond trof Waldemar haar in een hoekje van een trendy studentencafé. Ze deinde plichtmatig mee op een depressieve meezinger van André Hazes, maar haar ogen stonden treuriger dan de zanger ooit gewild zou hebben.

Hij besluit het erop te wagen: "Dag Vera."

Ze kijkt hem neutraal aan, niet verstoord, niet verrast, een tikje murw mischien. "Ha, hoe was het ook al weer, Waldemar geloof ik hè?" Hij knikt. Ze vervolgt, met matte stem: "Ja, nu weet ik het weer. Ik heb je nog eens zitten pesten met die naam, dat was een beetje flauw van me, sorry."

"Ach, je was niet de enige, bènt niet de enige kan ik beter zeggen. Maar oké, het was inderdaad flauw."

Vera glimlacht. "Je bent veranderd hè? Ik herinner me dat je toen geen woord kon uitbrengen, nogal een oen, dat was je toen wel."

"Gaan we opnieuw beginnen? Ik dacht dat je net sorry zei."

Inderdaad, in die drie jaar was Waldemar er een stuk snediger op geworden. Vera bekeek het, ondanks de treurnis waarin ze verkeerde, met genoegen.

En ach, waarom zou ze geen drankje van hem aannemen? Toen hij terug kwam lopen van de bar nam ze hem op, van hoofd tot voeten. Een gewone jongen, niets bijzonders, spijkerbroek, T-shirtje, met een keurig gezicht, ook al cultiveerde hij een baardje van een paar dagen. Wat haar vooral beviel was zijn blik: open, geen aanstellerij, geen geflirt. "Deze jongen kan helemaal niet versieren", dacht ze bij zichzelf. En ineens voelde ze zich daar erg comfortabel bij. Geen noodzaak om op haar hoede te zijn, geen drang om altijd maar ad rem te wezen, om hard-to-get of juist de geile verleider te spelen; de hele trukendoos kon ze bij deze Waldemar thuislaten. Zij hoefde niets van hem, hij niet van haar. Anders was hij wel eerder op haar afgekomen in al die jaren, toch? Heerlijk, dacht ze, rust, even geen gezeik aan mijn kop en zeker geen polonaise aan mijn lijf, dit is een jongen waar je gewoon mee kunt praten. Zonder bijbedoelingen.

En ze praatten, en praatten, over van alles en god mag weten wat nog meer. Aan het eind van de avond trok Waldemar de stoute schoenen aan: "Vera,

ik geloof dat ik verliefd op je ben. Al jaren eigenlijk."

"O mijn god", dacht Vera, "daar gaan we weer."

■ Kootje Bikker

Wordt vervolgd